

เพลงของเรา

“แฮปปี้เบิร์ทเดย์ครับเปา”

“ขอบคุณมากนะคราม”

มันจะเป็นแพตเทิร์นอื่นไม่ได้เลย คนแรกที่ส่งคำอวยพรวันเกิดให้เปาพร้อมของขวัญกล่องใหญ่ต้องเป็นบุคคลอันเป็นที่รักเสมอ ภาพนี้ฉายเข้ามาโดยตลอดตั้งแต่ทั้งคู่อายุสิบเก้า และเป็นธรรมเนียมอีกเช่นกันที่เจ้าของวันเกิดจะต้องกล่าวคำขอบคุณกลับไปพร้อมมอบจูบที่แก้มให้เป็นรางวัล

ต้องเขย่งขึ้นไปจูบแบบนี้ทุกครั้งเพราะครามตัวสูงกว่ามาก

“ครามรักเปานะ” คนถูกจูบบอกพร้อมรอยยิ้มพิมพ์ใจ

“เปาก็รักคราม” คนตัวเล็กกว่าตอบกลับโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด ตาคู่สวยทอดมององค์ประกอบบนใบหน้าคนรัก หัวใจดวงน้อยเต้นตุ้กตุ้กเพราะติดกับดักความหล่อ คบหากันมานานแล้วก็จริง แต่เปาคงไม่มีวันรับมือได้

“รักมากไหม”

“มาก ๆ ๆ” ไม่เพียงตอบปากเปล่า แต่ยังวาดวงแขนออกจน

สุดเพื่อแสดงปริมาณความรัก ช่างน่าเอ็นดูเหลือเกินในสายตา
คนมอง

“ถึงครามไม่อยู่แล้วก็ยิ่งรักเธอ”

หัวใจของเปาขยับเข้าหากันโดยอัตโนมัติหลังได้ยินคำถาม
แสดงหู ตำนานนิกรรมผ่านสายตาว่าพูดจาไม่เป็นมงคล

“พูดอะไรแบบนี้คราม”

“ตอบมาก่อนสิ ถ้าครามไม่อยู่แล้วจะยังรักไหม” คนตัวสูง
รบเร้า

“รัก จะอยู่ด้วยกันหรือไม่อยู่ เปาก็รัก” เปายอมตอบแม้ในใจ
จะยังขุนเคือง

“แปลว่าถึงตอนนี้...เปาก็ยังรักครามอยู่สินะ”

จู่ๆ บรรยากาศรอบตัวก็เย็นลงจนเปาต้องกอดตัวเองเอาไว้
ขนลุกซู่อย่างไร้สาเหตุ ยิ่งตีความคำถามประหลาดจากคนรักไม่เสร็จ
ดี ภาพมากมายที่ไหลทะลักเข้ามาในหัวโดยไม่ทันตั้งตัวก็ถึงความ
สนใจไปเสียก่อน

มันเดี๋ยวมืดเดี๋ยวสว่าง เดี่ยวชัดเดี๋ยวเบลอ ทำเอาเปาเวียน
หัวอยากอาเจียน

ภาพเจ้าหน้าที่กู้ภัยกำลังจัดประตูดึงคนขับเพื่อช่วยเหลือผู้
ประสบเหตุที่ติดอยู่ข้างในตัดสลับกับภาพเลือดนองพื้นถนน กลิ่น
คาวคละคลุ้ง ในหูได้ยินเสียงร้องให้ดังระงมแข่งกับเสียงไซเรน

การมองเห็นของเปาดับลงก่อนภาพใหม่จะเข้ามาแทนที่

ผู้บาดเจ็บหลังพวงมาลัยคนนั้นถูกพาออกมาจากรถ เลือด
ท่วมตัวจนแทบมองไม่ออกว่าสีเสื้อเดิมเป็นสีอะไร กระดูกบิดเบี้ยว
ผิดรูป หน้าที่ตาและทะเละ บาดแผลบางจุดบนร่างกายลึกลงเห็นอวัยวะ
ภายใน เปาหลับตาปฏิเสธการมองเห็น แต่มันไม่ช่วยอะไร

ในหัวยังคงเห็นภาพเหล่าทีมแพทย์ฉุกเฉินวิ่งช่วยเหลือผู้
บาดเจ็บรายอื่น ๆ ที่ยังมีลมหายใจ ส่วนศพผู้เสียชีวิตถูกหน่วยกู้ภัย

สองคนใช้ผ้าดิบสีขาวห่อหุ้มก่อนจะยกขึ้นรถไฟไป

เป่าจำได้ แม้สี่สี่จะถูกย้อมจนแดงฉาน แต่เป่าก็จำได้
สี่สี่ตัวนั้นของคนบนเปล เขาเป็นคนเลือกให้ครามเองกับมือ

“ยังรักครามอยู่ไหมเป่า” เสียงเย็นปลุกเป่าให้ตื่นจากภวังค์
ทว่าเมื่อเงยหน้ามองคนตัวสูง กลับเห็นภาพที่น่าตกใจยิ่งกว่า

มุมปากของครามฉีกยิ้มกว้างขึ้นเรื่อย ๆ จนเกือบถึงหู ใบหน้า
อบอุ่นกลับกลายเป็นน่าสะพรึง ตาที่ควรหยีเล็กเพราะยิ้มกลับแข็ง
และเบิกโต เส้นเลือดฝอยในตาคู่ นั้นชัดขึ้นจนแดงก่ำ ครามมีแผล
เหวอะหะทั่วใบหน้าและลำตัว

ร่างสูงใหญ่ทั้งยังซ้ำเลือดซ้ำหนองก้าวเข้ามาใกล้ ยื่นมือออก
มาหวังจะคว้าแขนเล็ก เป่ากลัวจนแทบสติหลุด ถอยกรูดจนหลังชิด
ผนัง

“รักแล้วทำไมต้องหนีด้วยล่ะเป่า” เสียงที่เคยนุ่มลึกกลับกลายเป็น
แหบแห้ง มันดังสะท้อนราวกับทั้งคู่อยู่ในถ้ำ

“สี่สี่อ...คราม” เป่าเริ่มร้องไห้เพราะเห็นซากกรรไกรล่างของ
ครามตกลงมาจนแทบฉีกขาด ทุก ๆ อย่างก้าวทิ้งรอยเท้าสี่สี่เลือดเอา
ไว้

“กลัวอะไร ไหนบอกว่ารักกันไง อยากไปอยู่กับครามไม่ใช่
หรือ หือ?” มือทั้งใหญ่ทั้งหยาบกระด้างแตะลงบนคอของคนไร้ทาง
หนี ก่อนจะค่อย ๆ เพิ่มแรงบีบ

เป่าส่ายหน้า หลับตาปี ทั้งยังร้องเสียงหลง

“ออย่าา!”

เฮือกกก!

เป่าสะดุ้งตื่นจากการฟุบหลับบนโต๊ะทำงาน ออกเล็กกระเพื่อม
ถี่ ลำคอแห้งผาก

เจ้าของใบหน้าซีดเผือดยกมือลูบตรงตำแหน่งหัวใจหวังจะให้
จังหวะการเต้นของมันช้าลง มือข้างเดิมปาดความเปียกขึ้นบริเวณ

กรอบหน้าและลำคอทิ้งไป ตอนนั้นเองถึงได้รู้ว่าตนเหี่ยวท่อมตัวทั้ง ๆ
ที่ผิวกายเย็นเฉียบ

4:00:00 AM

ตากลมเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลบนโต๊ะ เป็นเวลาสี่นาฬิกา
พอดีพอดี ไม่ขาดไม่เกิน

“ฝันถึง**คราม**อีกแล้วสินะ” เจ้าตัวพิมพ์

เปาบอกไม่ถูกว่ามันเป็นฝันร้ายหรือฝันดี สำหรับเขาแล้ว การ
ได้หลับไหลและฝันถึงคนรักย่อมเป็นเรื่องสวยงามเสมอ ทว่า...สภาพ
ของอีกฝ่ายนั้นกลับน่าหวาดกลัวเกินจะรับไหว

พักหลังมานี้**คราม**มักมาหาเขาในฝัน...ในรูปแบบที่ต่างออกไป
ไป แต่ละครั้งทำเอาอกสั่นขวัญแขวนขึ้นเรื่อย ๆ

คนเพิ่งตื่นกวาดตาไปรอบห้อง คอนโดที่เขาอยู่กับ**คราม**ตั้งแต่
เรียนมหาวิทยาลัยยังคงเงียบเชียบเหมือนเคย เงียบมานานแล้ว ไม่มี
สิ่งมีชีวิตอื่นใดอาศัยอยู่นอกจากเปา เปาที่ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม
ตั้งแต่เวลาห้าทุ่มของเมื่อคืน

เขาคิดว่าตัวเองคงเหนื่อยล้าจนเผลอหลับไป

การสำรวจห้องดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง จนมาหยุดลงตรง
กรอบรูปสี่ขาบนโต๊ะ เพราะต้องการกำลังใจในการทำงานอย่างมาก
ภาพที่เปาเลือกมาตั้งโชว์จึงเป็นภาพที่ชอบมาก เขาถูกคนตัวสูงใหญ่
ที่ยืนซ่อนอยู่ด้านหลังกดดันจนไร้ช่องว่าง เปามันเขี่ยคนมือ
ปลาหมึกอย่างมากจึงหันกลับไปเบ้าปากทำหน้าทะเล้นใส่

ภาพหนึ่งในกรอบสี่เหลี่ยมบอกเล่าเรื่องราวได้เพียงเท่านั้น แต่
สิ่งที่เกิดขึ้นหลังเสียงกดชัตเตอร์คือ**คราม**ส่งยิ้มละมุนมาให้ ก่อนจะ
ก้มลงมาอบจูบแสนหวาน ยาวนานจนหัวใจดวงน้อยเต็นระรัว

แค่คิดถึงอดีตน้ำตามันก็รินขึ้นมาดื้อ ๆ เปายังคงคิดถึงคนรัก
จับใจแม้จะผ่านมาหลายปี

มือเล็กกว่าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูการแจ้งเตือน พยายามเบน

ความสนใจของตัวเองไปยังสิ่งอื่น

ไม่ผิดคาด ข้อความมากมายหลังไหลเข้ามาตั้งแต่เที่ยงคืนจากทุกแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย คำอวยพรวันเกิดที่ก็มีอยู่ไม่กี่แบบถูกเอ่ยซ้ำไปซ้ำมา ส่วนใหญ่มักจะขอให้เปามีแฟนใหม่เร็ว ๆ

เปาอ่านคำอวยพรด้วยแววตาว่างเปล่า ถ้ามีผู้คนเหล่านั้นกลับไปว่ามันจะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อจากวันนั้นถึงวันนี้ยังไม่มีใครเข้ามาแทนที่ครามได้เลย

วันนี้เปาอายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

เขาไม่ยินดียินร้ายกับวันเกิดของตนมาหลายปีแล้ว ไม่ใช่เพราะไม่อยากนับตัวเลขอายุที่เพิ่มขึ้น แต่เพราะมันเป็นวันที่หัวใจของเปาแตกสลาย เสียใจที่สุดในชีวิต

‘รีบ ๆ มานะคราม เปารอฉลองวันเกิดกับครามอยู่นะ’

หนุ่มวัยยี่สิบห้าปีหมาด ๆ ยังจำได้ขึ้นใจว่าวันนั้นตนส่งข้อความอะไรถึงคนรัก คิดแล้วก็ได้แต่สอตนัวมือเข้ากับกลุ่มผมหนา จิกทิ้งหัวอย่างแรงพลางกดปุ่มตัวเองว่าไม่น่าบอกให้ครามรีบร้อนเดินทาง...จนเกิดอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุใหญ่ใจกลางเมืองหลวง รถชนกันถึงสี่คันรวด มีผู้บาดเจ็บเจ็ดคน เสียชีวิตสองคน หนึ่งในนั้นคือผู้ชายที่อ่อนโยนที่สุด น่ารักที่สุด และเปารักมากที่สุด

วันคล้ายวันเกิดของเปาคือวันสุดท้ายของชีวิตคราม ความสูญเสียมาเยือนในวันที่ควรจะมีความสุขที่สุด มาแบบไม่เผื่อเวลาให้เตรียมใจ ไม่มีโอกาสได้เอ่ยคำรำลา ทั้งความรักและความฝันที่เคยวาดไว้ร่วมกัน...จบลงกลางถนนในคืนวันนั้น

ครามจากไปได้สามปีเต็มแล้ว แต่คนที่ยังทำใจไม่ได้กลับรู้สึก ว่าเรื่องราวมันเพิ่งเกิดเมื่อวานนี้เอง

น้ำตาเม็ดโตร่วงลงบนโต๊ะ พยายามจะเข้มแข็งแล้วแต่ล้มเหลว ทุกครั้งเมื่อภาพของครามปรากฏขึ้นในห้วงความคิด ทั้งเสียใจและ

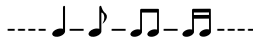
เสียดาย หากอุบัติเหตุทางรถยนต์ไม่พรากชีวิตครามไปเสียก่อน ปานนี้ครามคงได้เป็นนักร้องสมใจแล้ว

“ฮึก...คราม” ไหล่บางสั่นเทาจากการร้องไห้ เริ่มจากไร้เสียง กลายเป็นละอันทิวโยน

เปาหมดแรงผืน คิดว่าถ้ามันหนักหนานักก็คงต้องระบายออกมาบ้าง จะได้ไม่ต้องแบกความทุกข์ใจไปทำบุญด้วยในช่วงสายของวัน

คนที่เอาแต่ก้มหน้าร้องไห้ไม่อาจเห็นมือขีดเขียนของใครบางคน ที่วางอยู่บนหัวไหล่ ไม่รู้สึกถึงสัมผัสบางเบาจากแรงบีบ...

และไม่ได้ยินเสียง ‘แฮปปีเบิร์ทเดย์ครับเปา’ จากเงามืดสูงใหญ่ด้านหลัง...ที่พร่ำบอกเขามาตั้งแต่เวลาเที่ยงคืน

“เก้าห้าเต็มถึงครับน้อง”

ขับรถมาได้ครึ่งทางเพิ่งสังเกตเห็นไฟสีแดงบนหน้าปัด มันส่งสัญญาณเตือนว่าน้ำมันใกล้หมด เปาจึงเลี้ยวรถเข้าปั๊ม กดเลื่อนกระจกรถลงแล้วแจ้งประเภทยาน้ำมันที่ต้องการเติม

“เก้าห้านะครับพะ...” แต่แล้วในวินาทีที่เขาถอดแว่นกันแดดออก เด็กปั๊มที่ก้มลงมาคุยด้วยพอดีกลับผวาเฮือก หน้าซีดราวกับไก่ต้ม

เด็กคนนั้นทำท่าเหมือนอยากจะวิ่งหนีแต่เปลี่ยนใจ ยืนตั้งสติ แล้วกำหนดลมหายใจอยู่สักพักก่อนจะยื่นมือสั่นเทิ้มไปกดปุ่มตัวเลขบนตู้จ่ายน้ำมัน กดซ้ำอยู่หลายรอบกว่าจะถูกต้องตามความต้องการของลูกค้า

เด็กหนุ่มดึงหัวจ่ายมาจ่อปากถึงน้ำมันที่เปากดเปิดฝาไว้ให้ พยายามบังคับให้มันเข้าไปเสียบอยู่ในตัวถัง ทว่าทำได้ยากเย็น

เพราะมือสั่นเกินไป กว่าที่จะสำเร็จก็เล่นเอาเจ้าของรถที่แอบมองผ่านกระจกข้างลึนอยู่นาน

เด็กปี้มที่หน้าจะยังเป็นวัยรุ่นนอยู้จ้องเขม็งเข้ามาในรถตลอดเวลาจนแปดต้องมองไปทั่วห้องโดยสาร หาวว่ามีสิ่งใดผิดปกติ

ก็ไม่เห็นมี...

แต่ไม่นานหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีก็นึกบางอย่างขึ้นได้

เขาตั้งที่บังแดดบริเวณศีรษะลงมาเพื่อเปิดกระจกส่อง สงสัยว่าหน้าตาของตนต้องแย่มากแค่ไหนถึงได้ทำให้เจ้าเด็กนั่นตกอกตกใจขนาดนั้น

เห็นสภาพตัวเองก็ถึงบางอ้อ ตาของเปาแดงก่ำจากการร้องไห้ ขอบตาบวมช้ำทั้งยังดำคล้ำ ใบหน้าค่อนข้างจืดชืดไร้สีเลือดเพราะพักผ่อนไม่เพียงพอติดต่อกันหลายวัน

เจ้าของรถเอ่ยขอโทษเด็กปี้มอยู่ในใจ แต่ก็ยังไม่วายตำหนิไปด้วยว่ารีแอกใหญ่โตเกินความจำเป็น เล่นเอาเขาเสียความมั่นใจไปหมด

เติมน้ำมันเสร็จแล้วแต่เปายังไม่ออกจากปี้มเพราะความง่วงเริ่มเล่นงาน เขาแวะซื้อกาแฟร้อนหนึ่งแก้วมาดื่มให้ตื่นตัวเสียก่อน ยังเหลือเวลาอีกพอสมควรกว่าจะถึงเวลาพระจันทร์พล

“พี๋ครับ”

เจ้าเด็กปี้มคนเดิมเดินเข้ามาหาลูกค้าที่กำลังนั่งไขว่ห้างจับกาแฟบนม้านั่งหน้าร้านสะดวกซื้อ

เปาเลิกคิ้วรอฟังว่าเด็กมันมีธุระอะไร เมื่อนึกภาพมือสั่นเป็นเจ้าเข้าจนเหรียญร่วงกระจัดกระจายตอนทอนเงินให้เขาแล้วก็ต้องเม้มปากกลืนขำ มาคราวนี้ยังทำตาล้อกแล้ง ทำทางลับ ๆ ล่อ ๆ แดมมือสองข้างยังลูบแขนตัวเองไปมา

ไอ้เจ้านี่มันไปโดนตัวไหนมา

“รถที่มีมือสองใช้ปะ” คำถามชวนงงถูกส่งมาจากเด็กปี้ม เปายัง

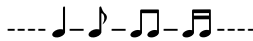
ไม่ทันตอบอะไรอีกฝ่ายก็พูดต่อ “พีโดนย้อมแมวขายแน่ๆ รถแมงต้องเอาไปชนมาซัวร์ เชื้อผม” เด็กปี่มมองไปทางรถของเปาด้วยท่าทีหวาดผวา “ผมเตือนด้วยความหวังดีนะ เอารถไปทำบุญบ้าง ไปนะพี”

เด็กสวมชุดพนักงานปี่มน้ำมันมาแล้วก็ไป ถ้ามองตัวเองพูดเองเออเองคนเดียว

“อะไรของหมอนี่” เปาขมวดคิ้ว จำได้ว่าตอนออกรถคันนี้มาใหม่ๆ แม่ของเขาเอาไปเจมิให้เรียบร้อยแล้ว นั่นก็คือเป็นการทำบุญแล้วไม่ใช่หรือ อีกร้อยอย่าง แม้รถเขาจะไม่ใช้รุ่นใหม่ล่าสุดของแบรนด์แต่มันเป็นมือหนึ่งแน่นอน

ย้อมมย้อมแมวอะไรกัน ไร้สาระ

เปากระดกกาแฟกันแก้วลงคอแล้วโยนแก้วพลาสติกลงถังขยะ รีบเดินทางต่อไปที่วัดแถบชานเมือง กลัวว่าไปถึงช้ากว่าผู้ใหญ่จะดูไม่ดี

“เจ้าซาลาเปาน้อยของแม่” หนึ่งในคนที่เปาเรียกติดปากเสมอว่าแม่หนึ่งเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงสดใส

“สวัสดีครับแม่หนึ่ง” ไหว้เสร็จเปาก็โผล่เข้ากอดแม่ของครามทันที ที่รู้ว่าทำไมแค่กอดก็ทำให้น้ำตาเอ่อขึ้นมาได้

ครามมีความคล้ายคลึงแม่ของเขาอยู่มากทีเดียวในความคิดของเปา

“ได้หลับได้นอนบ้างไหมเนี่ยลูก ทำไมหน้าตาซีดเซียวขนาดนี้คะ”

“ช่วงนี้งานเยอะนิดหน่อยครับแม่หนึ่ง”

หญิงวัยห้าสิบปีทอดมองอดีตคนรักของลูกชายด้วยแววตา

อ่อนแสง ตั้งแต่ครามจากไป ความสดใสที่เปาเคยมีเต็มเปี่ยม ก็เหมือนจะจากไปด้วย คนยิ้มเก่งเขาแต่เชื่องซึ้งจนเธอเป็นกังวล

เธอใช้เวลาานกว่าจะทำใจยอมรับได้ว่าลูกชายไม่อยู่ด้วยกันแล้ว แต่ดูเหมือนว่าหนุ่มน้อยตรงหน้าจะยังไม่เข้าใจคำว่าทำใจสักเท่าไร

ทั้งคู่ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันอยู่สักครู่ก่อนจะเข้าไปถวายภัตตาหารเพล ทำบุญถวายสังฆทาน ถวายปัจจัย และกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลแด่ญาติพี่น้องผู้ล่วงลับ

เปากับหญิงจะมาทำบุญที่วัดด้วยกันทุกปีในวันครบรอบวันเสียชีวิตของคราม ซึ่งเปาก็ถือโอกาสทำบุญวันเกิดไปด้วยในตัว

แม้ไม่มีครามเป็นตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างกัน ทว่าทั้งสองยังคงติดต่อและไปมาหาสู่กันอยู่เสมอ เปาไม่เคยท้อทลายไปไหน มักจะแวะไปหาเธอที่บ้านพร้อมของฝากติดไม้ติดมือ ทำให้หญิงซาบซึ้งในน้ำใจของคนตัวเล็กไม่น้อย

ภารกิจสุดท้ายที่วัดคือการเซ่นทำความสะอาดช่องเก็บอัฐิของคราม เปลี่ยนดอกไม้เย็บม และยื่นพุดกุยสักเล็กน้อยให้คลายความคิดถึง

แต่สำหรับเปามันไม่ช่วยคลายความคิดถึงได้เลยสักนิด ยิ่งคุยก็ยิ่งคิดถึงครามมากเป็นเท่าทวีคูณ

รอยยิ้มของครามในภาพหน้าช่องเก็บอัฐิช่างสวยงามเกินบรรยาย เปาเชื่อสนิทใจว่าถ้าหากมีใครสักคนยื่นข้อเสนอให้เขาแลกทุกอย่างในชีวิตกับการได้มองเห็นรอยยิ้มนี้จากครามอีกครั้ง...แบบตัวเป็น ๆ...

เปาก็คงยอมแลก

“น้องเปาไม่ร้องแล้วนะลูก ตาหนูบวมซ้ำหมดแล้ว” หญิงไข่นิ้วหัวแม่มือปาดน้ำใส ๆ ออกจากแก้มเนียน

กว่าเปาจะรู้ตัวว่าร้องให้อยู่ก็เมื่อมีคนมาเช็ดน้ำตาให้ ตีอก

ชกหัวตัวเองในใจที่ตื่นมาร้องให้ต่อหน้าแม่ของครามอีกแล้ว อุตส่าห์คิดว่าการระบายออกไปบ้างในตอนเช้ามีดีจะช่วยให้อดีขึ้นแท้ ๆ ไม่คิดเลยว่าต่อมหน้าตาของเขาจะทำงานได้ดีถึงขนาดนี้

“ขอโทษครับแม่หนึ่ง ฮีก เปาแค่...คิดถึงคราม”

หนึ่งดึงคนตัวบางเข้ามากอดปลอบ มือที่เริ่มมีริ้วรอยตามสังขารลูบหลังเปาเร็ว ๆ หวังให้อารมณ์เย็นลง

“น้องเปาต้องเข้มแข็งนะลูก แม่เชื่อว่าครามคงอยากเห็นหนูเข้มแข็งเหมือนกัน” หนึ่งผละออกมามองใบหน้าเพื่อนคราบน้ำตาจนแทบดูไม่ได้ ไม่ว่าจะเซ็ดให้อย่างไรมันก็ยังคงไหลออกมาเป็นสาย “น้องเปาฟังแม่นะคะ หนูต้องเดินหน้าต่อให้ได้ วันหนึ่งถ้าหนูได้เจอคนที่ถูกใจ หนูไม่ต้องกังวลเลย แม่เชื่อว่าครามต้องดีใจแน่ ๆ ถ้าหนูมีความสุข”

แม่ของครามแค่หวังว่าเปาจะเลิกยึดติดกับลูกชายเธอ เปิดโอกาสให้คนใหม่ ๆ ที่เข้ามาในชีวิต และอนุญาตให้ตัวเองมีความสุขเสียที

ทางด้านเปานั้นกลับคัดค้าน สายหน้ารัวเร็ว

“ฮีก...ไม่มีใครในโลกนี้...ฮือ...ดีเท่าครามอีกแล้วครับแม่หนึ่ง”

หนึ่งอ่อนนอกอ่อนใจ ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าคอยปลอบให้พายุแห่งความโหยหาลูกนี้อ่อนแรงลง ปีแรกของการสูญเสียครามเปามีสภาพเป็นเช่นไร ในป็นนี้ก็ยังเป็นเช่นเดิม สรรภาพตามตรงว่าเธอรู้สึกยินดีที่มีใครสักคนมอบความรักให้ลูกชายมากมายเหลือเกิน แต่ก็อดสงสัยใคร่ตรงหน้าไม่ได้เช่นกันที่ยังเดินหลงทางอยู่ในอดีต ไร้แว่วว่าจะพบทางออก

ปลอบประโลมกันอยู่นานกว่าเปาจะเลิกสะอื้น เมื่อตั้งหลักได้แล้วจึงหันกลับมาพูดคุยกับครามอีกครั้ง

“ครามหลับให้สบายนะ เปาจะช่วยดูแลแม่หนึ่งให้เอง” เปาพูดด้วยเสียงอู้อี้ขึ้นจมูก

“วันนี้เปาถวายเพลด้อมฆ่าไก่ที่ครามชอบด้วยนะ ครามจะได้กินไหมอะ ที่ที่ครามอยู่ตอนนี้สุขสบายดีหรือเปล่า ครามกินยังงนอนยังง” คนที่คิดว่าตัวเองตั้งหลักได้แล้วดันเสียหลักอีกรอบ ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งสั่นขึ้นเรื่อย ๆ จนแม่ของผู้ตายที่ยืนฟังอยู่รู้สึกสะเทือนใจไม่น้อย

“ส่วนเรื่องเพลง ครามไม่ต้องห่วงนะ เปาจะ---

“น้องเปา แม่ว่าเรื่องนั้น...”

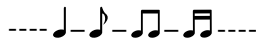
“แม่หนึ่งไม่ต้องกังวลเลย เปาจะทวงเพลงของครามคืนมาให้เองครับ”

หนึ่งทอดถอนใจ นึกย้อนไปถึงวันนั้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อน เปาโทร. มาหาด้วยน้ำเสียงร่อนรนจนเธอตกใจ ถามซ้ำ ๆ ว่าเธอเคยรับรู้การมีอยู่ของเพลง ‘เพลงของเธอ’ ที่ครามเคยแต่งเอาไว้หรือไม่ และได้ขายลิขสิทธิ์เพลงนี้ให้ใครหรือเปล่า

แน่นอนว่าไม่ ผู้เป็นแม่ไม่เคยแตะต้องผลงานของลูกชายเลย แม้แต่เพลงเดียว

คำตอบของเธอทำให้เปาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ โวยวายว่ามีคนขโมยเพลงของครามไปร้องจนโด่งดังขึ้นมา

เมื่อฟังคำบอกเล่าจากเปาถึงได้รู้ว่ามันเป็นคือเพลงที่ทั้งคู่กันแค่สองคน แม่อย่างเธอยังไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่ามีเพลงนี้อยู่บนโลก จะไปเสาะหาว่าพ่อหนุ่มคนนั้นเอาเพลงไปร้องได้อย่างไรเธอก็สนใจ

ทั้งคู่แยกย้ายเมื่อเสร็จธุระ ต่างคนต่างขับรถมาจึงไม่จำเป็นต้องไปส่งกันให้ยุ่งยาก

เปามุ่งหน้าไปยังลานจอดรถ ระหว่างทางต้องเดินผ่านต้นไม้ใหญ่กลางลานกว้าง เห็นพระรูปหนึ่งกำลังกวาดใบไม้แห้งอยู่ เขาคง

เดินผ่านไปเฉยๆ หากไม่ติดว่าจู่ๆ ท่านก็พูดบางอย่างออกมา

“การปล่อยวางสำคัญนะโยม”

เปาเล็กคือ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพระท่านถึงได้พูดขึ้นมาไม่มีปี่มีขลุ่ย

“บางทีการที่เขายังไม่ไปไหนอาจจะเป็นเพราะเราเองที่ไม่ยอมปล่อย”

พระรูปนั้นพูดไปกวาดไปไม่ไปคล้ายไม่เจาะจงว่าต้องการส่งสารถึงใคร แต่จะเป็นใครไปได้ ในเมื่อเปาหันมองรอบๆ แล้วไม่เห็นคนอื่นนอกจากตน

“ช่วยให้เขาได้ไปสบายเถอะนะโยม”

พูดเสร็จก็หันหลังเดินกลับกุฏิ เปายืนวิเคราะห์อยู่ยาวนานสองนานแต่ยังหาความเชื่อมโยงระหว่างตนกับเรื่องนี้ไม่ได้จึงเลิกสนใจ ออกเดินอีกครั้งเพื่อขึ้นรถเตรียมตัวเดินทางกลับคอนโด

ระหว่างติดไฟแดงปากดเปิดวิหุขุฟงเพื่อไม่ให้บรรยากาศในรถเงียบเกินไป กลัวจะฟุ้งซ่านคิดถึงคนที่เพิ่งทำบุญให้ ทว่าเพลงที่ตั้งขึ้นมากลับทำให้ฟุ้งซ่านยิ่งกว่าเดิม

มีอบางกำพวงมาลัยแน่นจนเห็นเส้นเลือด

ท่วงทำนองที่แสนคุ้นเคยนี้สลักอยู่ในใจ ถึงอย่างไรเปาก็ไม่มีวันลืมได้ลง

‘โห เพลงเมื่อกี้เพราะมาก ชื่อเพลงไรอะ’

‘เพลงของเรา’

‘นั่นชื่อเพลงหรือ’

‘ใช่ เพลงของเรา ครามแต่งให้เปานะ’

‘แต่งให้เปา?’

‘ครับ เล่นให้เปาฟังคนเดียว เป็นเพลงที่เราู้กันแค่สองคน’

เปากัดริมฝีปากตัวเอง นึกถึงทริปสุดท้ายของตนกับคนรัก ก่อนเรียนจบ ครามจองที่พักกกลางธรรมชาติสไตร์คอตเทจเอาไว้

หลังหนึ่ง ภาพที่เปาเห็นจนชินตาคือครามนั่งอยู่ริมหน้าต่างเพื่อ
ชิมชั้บบรรยากาศสีเขียว ที่ขาดไม่ได้เลยคือกีตาร์คูใจ เล่นไปชมวิว
ไป ภาพนั้นดูดีราวกับสวรรค์ปั้นแต่งจนเปาอดไม่ไหวต้องแอบถ่าย
ภาพเก็บไว้

เปานั่งฟังเพลงจากครามอยู่นาน จนมาสะดุดหูเข้ากับเพลง
เพลงหนึ่ง มันเพราะจับใจจนเปาขอให้ครามเล่นให้ฟังอีกรอบ ก่อน
ท้ายที่สุดคุณนักร้องจะยอมเฉลยว่าเป็นเพลงที่เขียนขึ้นเอง...

...เขียนให้เขา

แต่แล้วเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เปากลับได้ยินเพลงนี้จากเสียง
ขับขานของบุคคลอื่น ทั้งในร้านอาหารกลางห้างฯ บนรถไฟฟ้า ใน
วิทยุ ไม่ว่าจะใครก็ขึ้นชอบและพูดถึงเพลงนี้ ผู้คนมากมายอัดวิดีโอ
คัฟเวอร์และอัปโหลดมันลงบนแพลตฟอร์มออนไลน์ของตัวเอง

เพลงของเรา

แน่นอนว่าเมื่อเพลงโด่งดังเป็นกระแส เจ้าของเพลงก็ต้องเป็น
ที่พูดถึงในวงกว้าง

เพลงที่ครามตั้งใจแต่งให้ มันกลายเป็นเพลงของนักร้อง
ที่ชื่อ **ตั้งมัน อนันต์เกียรติยศ** ได้อย่างไรกัน

มือเล็กทุบพวงมาลัยอย่างแรง เมินความรู้สึกเจ็บซาที่ค่อย ๆ
กระจายไปทั่วฝ่ามือ มันเจ็บใจมากกว่าที่ไ้หน้าปาลาปูชนสันเขื่อน
นั่นมาขโมยบทเพลงที่เปาสุดหวงแหนไปได้

เนื้อเพลงและท่วงทำนองแสนไพเราะแบบนี้มีแค่ครามกับเขา
ที่รู้จัก ครามไม่เคยบันทึกมันลงบนกระดาษ ไม่เคยอัดออกมาเป็น
แทร็กอย่างเป็นทางการ ครามแต่งสด ๆ และร้องสด ๆ ให้เปาฟังเพียง
เท่านั้น

สอบถามจากหนึ่งजनแนใจแล้วว่าครามไม่ได้แอบเขียนหรือ
ซุกซ่อนเอาไว้ นี่ก็ไม่ออกเลยจริง ๆ ว่าคนหน้าไม่อายคนนั้นฉกฉวย
ไปได้อย่างไร

เปาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเชิร์ชหาข้อมูลผู้อยู่เบื้องหลังบทเพลงนี้อีกครั้ง เขาทำแบบนี้เป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่อาจนับ

เพลง : เพลงของเรา

นักร้อง : ต้มมัน อนันต์เกียรติยศ

เนื้อร้อง/ทำนอง : ต้มมัน อนันต์เกียรติยศ

เรียบเรียง : คณิน จิตภักดีกุล

โปรดิวเซอร์ : คณิน จิตภักดีกุล, แทนใจ วงศ์ธาดา

เปาจำชื่อเหล่านี้ได้ขึ้นใจเพราะวนอ่านอยู่หลายรอบ หยิบขึ้นมาค้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้เจ็บใจเล่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลนักร้อง คนเขียนเนื้อร้องและคนแต่งทำนอง

ต้มมัน อนันต์เกียรติยศ หรือที่บรรดาแฟนคลับเรียกสั้น ๆ ว่า ตัง น้องตัง พี่ตัง ไอ้คนนิสัยเสียที่ขโมยเพลงของครามาไป ชื่อนี้เปาจะไม่มีวันลืม...

และจะขอเรียกมันว่าไอ้ตังนับจากวันนี้เป็นต้นไป

“อนันต์เกียรติยศ...” เปาเสยะยิ้ม “จะเอาให้เกียรติยศป่นปี้เลยคอยดู”

เพลงของเรา ยังคงดังต่อเนื่องโดยที่เปาสามารถร้องตามได้ทุกคำ จบแล้วดีใจยังไม่วายกล่าวชื่นชมทีมงานผู้อยู่เบื้องหลังว่ามีความสามารถ ควรค่าแก่รางวัลทางด้านดนตรีต่างๆ นานา...

รางวัลที่ควรเป็นของครามา

เปากัดริมฝีปากจนแทบจะหือเลือด โมโหจนหน้าดำหน้าแดง เอ่ยคำมันสัญญากับครามาอยู่ในใจ

ครามาไม่ต้องห่วงนะ ท่วงทำนองที่เป็นของเรา เปาจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนเอาไปใช้หาผลประโยชน์เด็ดขาด

แม้คำขายขมครกริมฟุตบาทเงยหน้าขึ้นจากเตาหลังก้มอยู่นาน เอียงคอไปมาเพื่อคลายความเมื่อยขบ ตาเหลือบมองรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นคันหนึ่งที่จอดติดไฟแดงอยู่พอดี มันคงไม่มีอะไรแปลก

ใหม่หากไม่คิดว่าเธอเห็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งในที่นั่งผู้โดยสาร
เสื้อฟ้าของเขาเต็มไปด้วยเลือด ตั้งแต่ศีรษะไล่ลงมาจนถึงลำคอ
มีแผลเหวอะหะวะนับไม่ถ้วน

มือของแม่ค้าอ่อนแรง ปล่อย้อนและชนมกรกลงพื้นจนเกิด
เสียงดังเมื่อผู้ชายคนนั้นหันมายิ้มกว้างให้

เบญจาเพชร

“ตอนนั้นผมเพิ่งสอบบรรจุครูได้ครับที่ เป็นโรงเรียน
ประจำตำบลเล็ก ๆ ในจังหวัดหนึ่งทางภาคอีสาน”

“เรื่องมันผ่านมานานหรือยังครับ”

“หลายปีแล้วพี่ ตั้งแต่ผมอายุประมาณยี่สิบห้าปี จำได้ว่า
ช่วงนั้นทั้งแม่ ยาย แล้วก็คนอื่น ๆ เตือนผมยกใหญ่เลยว่าเป็นวัย
ดวงตก ดวงจิตจะอ่อนแอกว่าปกติ พยายามอย่าทำเรื่องสุ่มเสี่ยง...
อะไรประมาณนั้น”

“แล้วเราเชื่อไหม”

“ไม่ครับ ผมมันพวกหัวดี้อ ตอนนั้นผมมองว่าเรื่องนี้โคตร
ไร้สาระ”

“อ่า แล้วยังไงต่อครับ”

“ที่นั่นเป็นถิ่นทุรกันดารครับ คนแถวนั้นยังนับถือผีสิงเทวดา
กันอยู่เลย ชาวบ้านเขาก็คอยบอกคอยย้ำว่าอย่าเดินสุ่มสี่สุ่มห้าเข้า
ป่าช้าหลังหมู่บ้าน เหมือนเขารู้ว่าเราเป็นคนรุ่นใหม่ไฟแรง ไม่เชื่อถือ
ศรัทธากับอะไรแบบนี้ เขากลัวว่าเราจะเผลอไปลบหลู่จนเจอดีเข้าให้”

“แล้วในนั้นมันมีอะไรหรือครับ”

“นอกจากหลุมศพแล้วก็มีพวก...ศาลเจ้า ผ้าหลากสี ของบูชาอะไรไม่รู้เต็มไปหมดครับ”

“แล้วสุดท้ายเราได้เข้าไปไหม”

“ไม่เหลือครับ คินนั้นมึงงานแต่งลูกชายผู้ใหญ่บ้าน ผมงับเพื่อนครูอีกสองสามคนก็กินเหล้ากันจนเมาละเทะ ้วยคะนองอะพี คิดว่าตัวเองเป็นถึงครูบาอาจารย์ อยากพิสูจน์ว่าผีเผอะอะไรมันไม่มีจริงหรือ ออกช่วยให้ชาวบ้านตาสว่างนะครับ”

“...”

“พวกเราเข้าไปในป่าช้า ไปยืนฉี่ใส่ศาลๆ พังๆ ที่ผมก็ไม่รู้ว่า เป็นศาลอะไร พุดจาทำทาบประมาณว่าถ้าเฮียนจริงก็ออกมาคุยกันหน่อย ยังไม่ทันขาดคำ มีลมพัดผ่านหน้าผมไปวูบหนึ่ง มันมาพร้อมกลิ่นเหม็นสาบเหมือนกลิ่นซากศพ เหม็นจนผมต้องอุดจมูกเลยครับ หลังจากนั้นแบบเดียวเพื่อนผมมันก็ตะโกนว่า ‘เฮ้ย มีอ...’ แล้วชี้ไปทางศาลเก่าๆ อันนั้นแหละ พี่รู้ไหม ผมเห็นอะไร”

“เห็นอะไรครับ”

“ผมเห็น---”

“เฮ้! / เชี่ยยย!! / พี่ตั้ง!”

สามเสียงดังขึ้นไล่เลี่ยกัน เสียงแรกเป็นของตั้งมัน นักร้องหนุ่ม หน้าทะเล้น เจ้าของรอยบากที่หางคิ้วซ้าย

อีกสองเสียงถัดมาเป็นของสองหนุ่มพนักงานประจำ T&E Studio แห่งนี้ ทั้งคู่กำลังนั่งฟังเรื่องราวของขวัญจากทางบ้านซึ่งโทร. เข้ามาแล้วในรายการวิทยุชื่อดัง ตั้งอกตั้งใจเสียจนไม่ทันสังเกตว่ามีใครอีกคนมายืนฟังด้วยครู่หนึ่งแล้ว

ตั้งมันเดินทางมาที่นี่เพราะมีนัดอัดเพลงใหม่ มาถึงก็เห็นจอมกับนัทกำลังสูมหัวกันบริเวณโซนนั่งเล่น ทั้งคู่ตัวแข็งที่อราวกับลิมวิธียาใจ ลุ้นเรื่องผีไม่ต่างจากลุ้นหอย เขาจึงอดไม่ได้ที่จะแกล้ง

ให้พวกน้องๆ มั่นตบใจเล่น

“โห่พี่แม่ง มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง” นัทโวยวาย

“กูจะฟ้องพี่เคเจกับพี่ฮาร์ปว่าพวกมึงอู้งาน” ตั้งมั่นชี้หน้า
ทั้งสองคนสลบไปมา อ่างชื่อเจ้าของสตูดิโอประกอบคำขู

“โห่ อู้อะไรพี่ มันช่วงเบรกใหม่ละ” จอมโวยวายบ้าง หน้าตา
บูดบึ้งเพราะคุณนักร้องเข้ามาขัดจังหวะช่วงโคลแม็กซ์ของเรื่อง “เลย
ไม่รู้เลยว่าเขาเจอะไรตอนเบญจเพส ไอนัทเลื่อนกลับดี”

“พวกมึงอินกับอะไรแบบนี้ด้วยเหอะวะ” ตั้งมั่นขมวดคิ้ว

“อินดีพี่ เชื่อยิ่งกว่าเชื่อ พี่เองก็เบญจเพสไม่ใช่เหอะ ระวังไว้
ให้ตีเถอะ” นัทชี้หน้าตั้งมั่นบ้าง เลียนแบบท่าทางของเขาเมื่อครูๆ ไม่มี
ตกหล่น จนนักร้องหนุ่มเกิดหมั่นไส้อยากเชกกบาล

“เฮอะ กูไม่มงายเหมือนพวกมึงหรือก บาย” ตั้งมั่นส่ายหน้า
ช้าๆ ก่อนจะเดินออกจากตรงนั้น มุ่งหน้าไปทางลิฟต์โดยสาร นิ้วชี้
หมุนควงพวงกุญแจรถอย่างสบายอารมณ์

ใครเลยจะรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาก็ชักไม่แน่ใจในคำพูดของตัวเอง
เท่าไร

ไฉ่ความเชื่อมันที่ว่าเรื่องผีสิงเทวดาเป็นเรื่องมงายไร้สาระ
มันเริ่มต้นคลอนขึ้นเรื่อย ๆ... นับตั้งแต่เขาอายุสี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ตั้งแต่จำความได้ ตั้งมั่น อนันต์เกียรติยศ ไม่เคยเฉียดเข้าใกล้
เรื่องดวง เรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติ มูเตลู ผีสิงนางไม้ เทพดาฟ้า
ดิน หรืออะไรทำนองนี้แม้แต่น้อย เขาไม่เคยหาความสมเหตุสมผล
ของมันได้เลย ปรามาสด้วยซ้ำว่าเรื่องพรรคนี้ถูกมนุษย์อุปโลกนขึ้น
มาเองทั้งนั้น จุดประสงค์ก็เพื่อเอาไว้หลอกลวงและหาผลประโยชน์
จากผู้คนที่สภาพจิตใจอ่อนแออย่าง...

ไม่มีอะไรลึกซึ้งไปกว่านั้น

ที่น่าเจ็บใจคือหนึ่งในบรรดาคนหัวอ่อนที่หลงเชื่อเรื่องพวกนี้
ก็คือคุณ*ราตรี* แม่ของเขา รายนั้นเป็นสายมูตัวยง เผลอเป็นไม่ได้

ต้องคอยพูดจានำน้ำวให้เขาไปดูดวงด้วย หรือไม่ก็พยายามลากเขาไปทำบุญสะเดาะเคราะห์ อะไรต่อมิอะไรเต็มไปหมด ถ้าสุดถึงขั้นเอ่ยปากว่าอยากให้เขาเปลี่ยนชื่อเพื่อเสริมดวง...

จาก **ตั้งมั่น** เป็น **อัครอมรินทร์**

เขางงเป็นไก่ตาแตก หาความเชื่อมโยงไม่ได้ว่าการเปลี่ยนชื่อเป็นอัครอมรินทร์จะช่วยเสริมดวงได้อย่างไร แต่อ่านให้ถูกยังยากเลย

พอแหวกกลับไปว่าคุณอัครอมรินทร์นี่เขาเป็นเจ้าของยุคไหน กลับถูกแม่ใช้ด้ามตะหลิวเคาะหน้าผากจนแดงเป็นปื้น

คนไม่เชื่อเรื่องนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งถูกรบเร้ายิ่งเกิดความคิดแง่ลบ เพียงแต่เขาไม่เคยพูดจาดูแคลนออกไปโต้้ง ๆ เพราะกลัวว่าแม่จะเสียใจ และกลัวจะกระทบกับงาน

ผู้คนจำนวนไม่น้อยในวงการบันเทิงนับถือเทพเจ้า โดยเฉพาะองค์ที่เชื่อกันว่าส่งเสริมเรื่องชื่อเสียงเงินทอง แต่ละงานต้องผ่านการทำบุญ บวงสรวง หรือวางแผนให้เป็นไปตามฤกษ์งามยามดี

แน่นอนว่าตั้งมั่นกราบไหว้องค์เทพเหล่านั้นเช่นกัน ทว่าไม่ใช่เพราะเป็นสิ่งที่เขายึดถือ เขาเพียงทำไปตามมารยาทสังคม ตามความเชื่อของผู้ใหญ่

เขาไม่เคยเชื่อมั่นในสิ่งใดมากไปกว่าตนเอง มันเป็นเช่นนั้นมาทั้งชีวิต

จนกระทั่ง...คืนวันเกิดอายุครบยี่สิบห้าปี เมื่อราว ๆ สี่เดือนก่อน

ตั้งมั่นอยู่ในช่วงออกทริปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนฝูง เมินเฉยต่อคำเตือนของแม่ซึ่งเขาเดาว่าน่าจะมาจากหมอดูอีกทีหนึ่ง ว่าช่วงวันเกิดไม่ควรเดินทางไปที่ไหนไกล ให้รีบตื่นแต่เช้าแล้วไปทำบุญที่วัด อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เสร็จธุระแล้วให้อยู่แต่ในบ้าน ห้ามก้าวขาออกไปนอกอาณาบริเวณที่เทวดาคุ้มครองอยู่เด็ดขาด

จนกว่าจะครบวัน

นอกจากไม่แยแสต่อคำเตือน ตั้งมั่นยังนึกฆ่า สุดท้ายก็ตั้งต้นออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ จนได้

คืนนั้นแต่ละคนกินดื่มกันจนเมามายเพื่อฉลองวันเกิดให้เขา จัดปาร์ตีขนาดย่อมที่บ้านของหนึ่งในสมาชิกในทริป มันคือบ้านไม้เก่าแก่กิ่งโบราณกิ่งโมเดิร์น มีต้นก้ามปูสูงใหญ่แตกกิ่งก้านสาขาอยู่เยื้องไปทางหลังบ้าน

ราว ๆ ตีหนึ่ง แต่ละคนเมาได้ที่ ตั้งมั่นรู้สึกปวดเบาแต่ดันไม่มีห้องน้ำว่างเลยสักห้อง เจ้าของบ้านจึงแนะนำให้เดินไปหลังบ้านแล้วปล่อยใต้ต้นก้ามปูแทน

ในเมื่อเจ้าภาพเสนอเอง ตั้งมั่นก็ไม่ขัดศรัทธา เดินโซซัดโซเซไปยืนใต้ต้นก้ามปูขนาดใหญ่

จังหวะปลดตะขอกางเกงแล้วเงยหน้าขึ้นเพื่อทำสมาธิ เตรียมไล่ของเหลวออกจากร่างกาย ตาปรือตันเหลือบเห็นริ้วขาของใครบางคนห้อยลงมาจากกิ่งไม้

ตั้งมั่นไถ่มองขึ้นไปเรื่อย ๆ จึงเห็นว่าเป็นผู้หญิงผิวขาวซีด สวมโจงกระเบน ห่มสไบ ผมยาวถึงกลางหลัง เธอกำลังจ้องเขม็งลงมาที่เขาด้วยดวงตาสีขาวล้วน ไม่มีลูกตาดำ ในมือของเธอมีกิ่งไม้แหลม ๆ อยู่อันหนึ่ง

ยังไม่ทันอัปปากอุทานอะไร มีोनันก็ปล่อยกิ่งไม้ให้ดังลงมาตามแรงโน้มถ่วง โชคดีที่ตั้งมั่นไม่ใช่เป้านิ่งเพราะเขาจยีนงนงนอยู่ก่อนแล้ว กิ่งไม้นั้นมันถึงไม่ได้ปักลงมาที่ตาซ้ายของเขา แต่เฉียดไปโดนโหนกคิ้วจนแตกเลือดอาบ ต้องเย็บหลายเข็ม

ต้องขอบคุณปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย จากตาบอดจึงเหลือเพียงรอยบากที่หางคิ้วแทน

คนที่เจอเหตุการณ์น่าพิศวงกับตัวยังหาข้อสรุปไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่าคุณราตรีกลับร้องห่มร้องไห้เสียยกใหญ่ เชื้อสนิท

ใจว่าลูกชายกำลังถูกเล่นงานจากเจ้ากรรมนายเวร ตั้งมั่นที่เป็นผู้ปวย
เลยต้องเป็นฝ่ายปลอบใจแม่เสียเองว่าไม่ต้องคิดมาก มันเป็นเพียง
อุบัติเหตุ

แต่มันเป็นอุบัติเหตุจริงหรือไม่ ทุกวันนี้เขายังหาคำตอบไม่ได้
นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาค่อย ๆ...เปลี่ยนความคิด

นับจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นกับเขาอยู่
เรื่อย ๆ ทั้งรถมอเตอร์ไซด์เฉี่ยว ตกบันได ผันร้ายติดต่อกันหลายคืน
หรือแม้กระทั่งการที่เขาไปนั่งกินข้าวคนเดียวแต่พนักงานเสิร์ฟกลับ
ถามว่า ‘พี่ผู้ชายอีกคนจะรับอะไรดีครับ’

จู่ ๆ เรื่องที่เคยคิดว่างมายกลับกลายเป็นเรื่องที่มากินพื้นที่
สมอง แบ่งความสนใจของเขาไปจนได้

แต่ถึงกระนั้นคนหัวแข็งอย่างตั้งมั่นก็ยังไม่ปักใจเชื่อ

“พี่เคเจ พี่ฮาร์ป หวัดดีครับ”

ตั้งมั่นยกมือไหว้รุ่นพี่ทั้งสองคนเมื่อมาถึงห้องอัดเสียง เห็น
ทั้งคู่กำลังนั่งจับเข่าคุยเรื่องดีไซน์การร้องสำหรับเพลงใหม่ของเขาอยู่
พอดี

ทั้งคู่เป็นอดีตนักร้องดูโอ้ชื่อดัง ก่อนจะยุบวงแล้วผันตัวมาเป็น
โปรดิวเซอร์ในภายหลัง พี่เคเจนั้นตัวสูงใหญ่พอ ๆ กับเขา หน้าตา
ค่อนข้างดีดูดี ทั้งยังมีรอยสักทั้งตัว ส่วนพี่ฮาร์ปหล่อใส่สไตล์
เกาหลียิ้มที่ทำให้เอาคนมองเพื่อไปตาม ๆ กัน

สองคนนี้รับหน้าที่โปรดิวเซอร์เพลงล่าสุดที่เพิ่งปล่อยไปได้ไม่
นานของเขา แล้วมันก็ดังเปรี้ยงปร้างขึ้นมาในช่วงข้ามคืน

เพลงที่ทำให้มีงานเข้ามาไม่ขาดสาย

เป็นนักร้องมาก็หลายปี แต่ผลงานเพลงดันอยู่แค่ระดับ
กลาง ๆ ไม่ได้เทียบสนิทแต่ก็เชื่อว่าคงโด่งดังเป็นพลุแตก ติดท็อปชาร์ต
กับเขาบ้างแต่ไม่เคยได้อยู่ในอันดับสูง ๆ มีงานคอนเสิร์ตให้ได้ขึ้นเวที
แบบประปราย และมีแฟนคลับเฉพาะกลุ่มซึ่งก็ไม่ได้ใหญ่อะไร

แต่เมื่อเดือนที่แล้ว หลังตัดสินใจปล่อยเพลงนั้น...

เพลงของเรา

ชื่อของตั้งมันก็กลายเป็นที่รู้จัก สุสานแฟนคลับขยายอย่างรวดเร็ว เล่นเอาเขาเกือบตั้งตัวไม่ทัน

“อ้าว มาแล้วหรือ” ฮาร์ปเงยหน้าขึ้นทักรุ่นน้อง เห็นใบหน้าอิดโรยและได้ตาคล้าหมองก็ลอบสบตากับเคเจทันที

“ช่วงนี้มึงโหมงานหนักไปหรือเปล่าไอ้ตั้ง บอกพี่แฉั่วเพลๆ รับงานบ้างก็ได้” เคเจข้ามค้ำทักทายและเข้าเรื่องทันที เห็นหน้าเหมือนคนนอนไม่พอของตั้งมันแล้วอดหวังไม่ได้ กลัวว่ารุ่นน้องจะตายคาเวทีด้วยวัยเพียงยี่สิบห้าปี

ตั้งมันพยักหน้ารับแบบส่งๆ ในใจรู้ว่าที่อ่อนเพลียไม่ใช่เพราะคิวงานอัดแน่นที่ผู้จัดการส่วนตัวจัดให้แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะเหตุการณ์ชวนพิศวงที่เกิดขึ้นกับเขาไม่หยุดหย่อนตลอดสี่เดือนนี้ต่างหากที่ทำให้มันไม่ค่อยหลับ หรือถึงหลับก็ฝันแปลกๆ ช่วงนี้ร่างกายของเขาจึงอ่อนล้าเป็นพิเศษ

“พร้อมอัดเพลงใหม่เรา พักก่อนไหม” ฮาร์ปถามเสียงเป็นกังวล

“ไม่เป็นไรครับพี่ ผมไหว”

โบราณว่าไว้ น้ำขึ้นให้รีบตัก ช่วงนี้หน้าที่การงานของเขากำลังรุ่งโรจน์ จังหวะชีวิตกำลังไปได้สวย ซึ่งตั้งมันไม่รู้เลยว่าจะมีโอกาสแบบนี้หรือไม่ เพราะฉะนั้นเขาจึงทุ่มเทและตั้งใจทำมันอย่างสุดความสามารถ ให้สมกับที่รอคอยมานาน

นักร้องว่าอย่างไร โพรดิวเซอร์ทั้งสองก็ว่าตามกัน สามหนุ่มเริ่มลุยงานทันที

การอัดเพลงดำเนินไปอย่างราบรื่น ตั้งมันมีเนื้อเสียงที่ไพเราะและเทคนิคการร้องที่ดีในความคิดของเคเจกับฮาร์ป ทำให้ครั้งแรกของเพลงเสร็จสมบูรณ์ในเวลาเพียงไม่นาน

แต่แล้ว...

สองโพรติวเซอร์กลับสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในน้ำเสียงของคนในห้องอัดในช่วงครึ่งหลัง มันพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือจนทั้งคู่เริ่มมองหน้ากันเล็กน้อย

เสียงนั้นแหบลงเรื่อย ๆ จนฟังดูไม่เหมือนเสียงเจ้าตัว อีกทั้งใบหน้าหล่อเหลาคมคายยังซิดลงจนแทบจะขาวเหมือนกระดาษ

ทางด้านนักร้องเองรู้สึกว่ายิ่งร้องยิ่งเหนื่อยหอบ เสียงที่เปล่งออกไปและสะท้อนกลับมาในหูฟังไม่เหมือนเสียงของตนเลยสักนิด มันแตกพร่าและไร้ชีวิตชีวา

ตั้งมันรู้สึกเหมือนออกซิเจนในห้องอัดค่อย ๆ เจือจางจนแทบขาดอากาศหายใจ มีหน้าซ้ำดวงตาที่เริ่มพร่าเลือนยังเห็นใบหน้าของเคเจซึ่งนั่งอยู่ด้านนอกห้องอัดค่อย ๆ แปรสภาพกลายเป็นใบหน้าของบุคคลอื่นที่เขาไม่รู้จัก ผู้ชายคนนั้นแสร้งยิ้มเหี้ยมให้จนขนอ่อนที่ท้ายทอยเขาลุกขึ้นมาดื้อ ๆ

เสียงแบ็กกิงแทร็กในหูฟังเงียบไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่อาจรู้ กลายเป็นเสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังเข้าไปเข้ามาแทน

“มึงแย่งของรักของกู มึงต้องชดใช้”

ตั้งมันไม่รู้ว่ามันเป็นเสียงของใครหรือประโยคนั้นหมายความว่ายังไง รู้เพียงว่าคนพูดกำลังโกรธแค้นใครสักคนเอามาก ๆ

“มึงต้องตายอย่างเดรัจฉาน”

เสียงก่นด่าสาปแช่งยังคงดังต่อเนื่อง และในเวลาต่อมา มันถูกผสมโรงด้วยเสียงโหยหวนของหญิงสาวอีกคน

“อย่าอยู่เลยมึง! / คุณพี่...”

เสียงแห่งความอาฆาตพยาบาทและเสียงเรียกใครสักคนดังขึ้นพร้อมกัน มันสะท้อนอยู่อย่างนั้นจนตั้งมันเริ่มปวดหัว

“ไอ้หัวขโมย! / คุณพี่คะ...”

ตั้งมันคล้ายกำลังอยู่ในสภาวะกึ่งหลับกึ่งตื่น ร่างกายของเขา

ไม่สามารถยับยั้งได้ มันอัดอั้นเหมือนกับมีคนเอาเชือกที่มองไม่เห็น มามัดไว้ทั่วตัว

“คุณพี่คิดคำสาบาน อีก...คุณพี่ก็ต้องไม่ตายดี / ให้อัศจรรย์!”

เสียงคร่ำครวญปานจะขาดใจของเธอคนนั้นดังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในหู สลับกับเสียงผู้ชายอีกคนที่ดังอยู่ไกล ๆ สร้างความปั่นป่วนในสมองของตั้งมันจนรู้สึกว่ามันแทบจะระเบิดออกมา

ไม่นานกลับมีอีกเสียงดังแทรกเข้ามา ทำให้การวิเคราะห์ว่า เกิดอะไรขึ้นนั้นเป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก

“ไอ้ตั้ง...”

“อย่าคิดว่าจักหนีรอดไปได้”

“คุณพี่...”

“ไอ้ตั้ง!”

เฮือก

ตั้งมันสะดุ้งโหยงเมื่อเคเจเดินเข้ามาภายในห้องอัดเสียงแล้ว กระชากหูฟังออก ทุกเสียงในโสตประสาทเงียบลง เขาถูกปลุกให้ตื่นสู่โลกความจริง

“มึงเป็นอะไรเนี่ย เรียกทำไมไม่ตอบ” ผู้ชายที่มีรอยสักทั้งตัวถามเสียงดัง ไล้มองไปตามเม็ดเหงื่อที่ผุดเต็มใบหน้าของรุ่นน้อง

“ตั้งออกมาพักก่อนมา” ฮาร์ปแนะนำ สีหน้ารุ่นน้องดูเหนื่อยล้าจนเขาคิดว่าตันทุรังอัดเพลงต่อไปคงไม่เป็นผลดี

เคเจประคองตั้งมันออกมาจากห้องอัดเสียง เจ้าตัวดูสะลึมสะลือคล้ายยังตั้งสติได้ไม่เต็มที่

“เกิดอะไรขึ้นครับพี่” นักร้องหนุ่มกสึนน้ำลายเหนียวลงคอแล้วถามเสียงแผ่ว

“พวกพี่ต้องเป็นฝ่ายถามเรามากกว่านะ ตั้งเป็นอะไรหรือเปล่า” ฮาร์ปถามกลับ

“ใช่ อยู่ดี ๆ มึงก็หยุดร้องไปเลย พวกกูถามอะไรไปมึงก็เงียบ

ลักพาก็ตาลอย” เคเจเอ่ยสมทบ “หลอนยาปะเนี่ย”

“บ้าน่าพี่ ผมไม่เคยเล่น” ตั้งมั่นรีบแสดงความบริสุทธิ์ พยายาม
ประกอบสติของตัวเองให้กลับสู่สภาวะเดิมโดยเร็ว

“ช่วงนี้ตั้งต้องดูแลเส้นเสียงให้ดีนะ เมื่อกี้เสียงเราแหบมาก”

ตั้งมั่นพยักหน้า หลับตาลงแล้วหายใจเข้า-ออกช้า ๆ บีบหว่าง
คิ้วด้วยนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ ค่อย ๆ รวบรวมความทรงจำทั้งหมด
จากห้องอัดเมื่อครู่เพื่อวิเคราะห์ว่าเกิดอะไรขึ้น

แต่เขาลืมเหลว สองเสียงนั้นผสมปนเปกันแทบฟังไม่ได้ศัพท์
มันตึกกันมั่วจนจับต้นชนปลายไม่ถูก ยิ่งคิดก็ยิ่งเวียนหัว

“มึงไปล้างหน้าล้างตาหน่อยไป อาจจะพักผ่อนน้อย เดี่ยวเรา
ค่อยมาต่อกัน” เคเจตบ่ารุ่นน้องที่เห็นหน้าค่าตากันมานาน รู้ดีว่า
ตั้งมั่นเพียรพยายามมากแค่ไหนเพื่อก้าวขึ้นมาเป็นศิลปินแนวหน้า
นี่ก็คงจะโหมงานจนร่างกายประท้วง

ตั้งมั่นยกมือไหว้ขอโทษพี่ ๆ ทั้งสองก่อนจะเดินออกมาเข้า
ห้องน้ำ ในสมองเต็มไปด้วยความสับสนมึนงง เขารู้สึกคุ้นทั้งเสียง
ผู้ชายและเสียงผู้หญิงที่ได้ยินเมื่อครู่อย่างมาก รวากับว่าเคยได้ยิน
ที่ไหนมาก่อน

เส้นประสาทบริเวณขมับเต้นตบ ๆ จนต้องนวดด้วยนิ้วหัว
แม่มือ นี่นับเป็นอีกหนึ่งเรื่องผิดปกติที่เกิดขึ้นกับตัวเขา ตั้งมั่นไม่เคย
ใจลอย เขามีสมาธิกับเรื่องที่ทำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมัน
เกี่ยวข้องกับการทำเพลง แต่เมื่อครู่กลับสติหลุดลอยไปไกล ตาพร่า
หูแว่ว ได้ยินเสียงใครก็ไม่รู้อยู่นานสองนาน

เรื่องราวสุดประหลาดที่แหวะเวียนมาหา ตั้งมั่น อนันต์-
เกียรติยศ ในวัยยี่สิบห้าปี คิดอย่างไรก็คิดไม่ตกว่ามันเกิดขึ้นเพราะ
อะไร...

คิดมาสี่เดือนแล้วก็ยังไม่ได้คำตอบ

โดยพื้นฐานแล้วเป็นคนไม่เชื่อพวกเรื่องลึกลับหรือพิศุจน์ไม่ได้

ตั้งมั่นจึงเริ่มหวนวิตก กลัวว่าตัวเองกำลังจะประสาทเสีย

“นี่กูเป็นบ้าไปแล้วหรือไงวะ” นักร้องหนุ่มพึมพำกับตัวเอง
ระหว่างเดิน แต่ละอย่างก้าวหนักอึ้งและเคร่งเครียด

ห้องน้ำชายบนชั้นนี้มีลักษณะเป็นห้องยาว เมื่อเดินเข้ามาจะ
พบกระจกบานใหญ่เหนืออ่างล้างมือก่อน ถัดไปด้านในสุดเป็นห้อง
สุขาสามห้องเรียงติดกัน

ตั้งมั่นเดินมาหยุดอยู่หน้ากระจก มองร่องรอยความเหนื่อย
ล้าบนใบหน้าตัวเองแล้วได้แต่ถอนใจ แวบหนึ่งในหัวคิดว่าหรือตน
ควรจะไปทำบุญสะเดาะเคราะห์ตามคำแนะนำของแม่ดี แต่ความ
คิดอีกด้านกลับสวนขึ้นมาว่ามันเป็นการกระทำที่ไร้สาระเอามาก ๆ

แต่มันไร้สาระจริงหรือ

เรื่องพรรคนั้นมันยังเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับเขาอยู่จริงหรือเปล่า

ตั้งมั่นเปิดก๊อก รองน้ำจนเต็มฝ่ามือแล้วสาดเข้าใบหน้าอย่าง
แรงเพื่อเรียกสติและความสดชื่น ทำอยู่อย่างนั้นหลายครั้งจนคอเสื้อ
เปียกปอน

หัวใจหล่นวูบทันใดเมื่อเงยหน้าขึ้นมองกระจกเงา หยดน้ำสี
ใสเปลี่ยนเป็นสีแดงของเลือด มันค่อย ๆ กลืนกินอวัยวะบนใบหน้า
ของเขาให้เปียกชุ่มและไหลลงมาตามเสื้อ เริ่มจากริมฝีปาก จมูก
ลามไปถึงดวงตาข้างหนึ่ง

ราวกับเครื่องหน้ากำลังถูกเลือดชะล้างออกไป เหลือเพียง
ใบหน้าเกลี้ยงไฉน

นักร้องหนุ่มตื่นกลัวแทบหยุดหายใจ ก้าวถอยหลังจนชิดผนัง
สะบัดศีรษะอย่างแรงเพื่อไล่ภาพที่เห็น หลับตาอยู่ราว ๆ ห้าวินาที
ถึงกล้าเปิดเปลือกตาอีกครั้ง

ค่อยยังชั่วที่ยังเห็นใบหน้าของตัวเองมีอวัยวะอยู่ครบ แม้ว่า
แววตาจะฉายความตื่นตระหนก แต่คนในกระจกก็ยังเป็น ตั้งมั่น
อนันต์เกียรติยศ คนเดิม

หนุ่มหล่อเป่าปากโล่งใจเพราะคิดว่าตนคงจิตตกจนคิดเป็นตุเป็นตะไปเอง

“แม่งเอ๊ยไ้ตั้ง ต้องไปทำบุญล้างชวยจริง ๆ เหรอวะ”

นักร้องหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาตอบข้อความของแม่
‘ไปก็ได้ครับ’

คราวนี้ตั้งมั่นตอบรับคำชวนไปทำบุญที่วัดจากผู้เป็นมารดา ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาเขามักบอปปัด ไม่ว่าจะถูกคุณคราตรีเข้าชี้ อย่างไรก็ตามไม่มีทางยอมไปสำนักหมอดูหรือเข้าวัดทำพิธีอะไรก็ตามที่มันจะมาแย่งเวลาเดินตามความฝันของเขาเด็ดขาด

เมื่อก่อนคิดแบบนี้จริง แต่ตอนนี้เขากลับคิดว่ามันอาจจะถึงเวลาแล้ว

และหากการไปวัดไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เขาคงต้องต่อสายหาจิตแพทย์จริง ๆ ก็คราวนี้

ตั้งมั่นยึดโทรศัพท์มือถือกลับเข้ากระเป๋ากางเกงเมื่อเสร็จธุระก้าวขามุ่งหน้าไปยังประตูทางออก แต่แล้วหางตากลับเหลือบเห็นว่าเงสะท้อนของตัวเองในกระจก...เดินสวนไปอีกทาง

แทนที่จะเดินออกมาทางประตูด้วยกัน กลับเดินเข้าไปด้านใน การก้าวเดินของตั้งมั่นหยุดกึก ทว่าจังหวะการเต้นของหัวใจถี่และแรงขึ้นจนรู้สึกได้ถึงภายนอก

ตั้งมั่นพยายามรวบรวมสติไม่ให้มันกระเจิดกระเจิง ตัดสินใจถอยหลังกลับอย่างช้า ๆ จนมาหยุดอยู่กลางบานกระจกเหมือนเดิม ระหว่างถอยก็เหลือบมองกระจกไปด้วย เห็นว่าเงสะท้อนของตนค่อย ๆ ถอยกลับมายืนในจุดที่เขายืนอยู่เช่นกัน...

แต่ถอยมาจากอีกฝั่ง

หัวใจหล่นวูบอีกครั้ง และครั้งนี้รุนแรงกว่าเดิมเมื่อเริ่มมันใจแล้วว่ามันไม่ใช่เรื่องปกติ ถึงอย่างนั้นคนดี้อันก็ยังไม่อยากพิสูจน์ให้รู้ตัวรู้แดงแม้ระดับความหวาดกลัวจะกำลังไต่สูงขึ้น

เขามองคนในกระจก ตั้งแต่ศีรษะไล่ไปจนถึงส่วนล่างสุดที่ กระจกสะท้อนให้เห็นได้ก็คือตัวเขาเอง เหมือนกันทั้งเสื้อผ้าหน้าผม และสีผิว ไม่มีอะไรผิดแผก

ตั้งมั่นที่กำลังเผชิญหน้ากับเงาสะท้อนของตนเองยกมือซ้าย อันสั้นเทาที่สวมนาฬิกาข้อมือเอาไว้ขึ้นมา ตั้งมั่นในกระจกก็ทำเช่นเดียวกัน แต่เป็นมืออีกข้างที่ไร้เครื่องประดับ

เขาแทบหยุดหายใจ ภาพที่เห็นไม่มีอะไรน่าสยดสยองแต่กลับ ทำให้ขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง

ตั้งมั่นตัวจริงลดมือลงแล้วลงหันไปทางขวา ตั้งมั่นในกระจก ลดมือลงเช่นกันแต่กลับหันไปอีกทาง

“เขี่ยย!” หนุ่มนักร้องตะโกนสุดเสียง ใบหน้าหล่อคมคาย บัดนี้ซีดเผือด

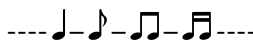
กระจกไม่สะท้อนให้เห็นภาพผู้ชายที่กำลังตกใจสุดขีดและ แข็งชาอ่อนแรงทรุดลงกับพื้น ทว่าเป็นภาพผู้ชายที่หน้าตาเหมือน ตั้งมั่นทุกกระเบียดนิ้วกำลังค่อย ๆ แสยะยิ้ม โนมตัวมาข้างหน้า ยกนิ้วชี้ขึ้นมาทาบริมฝีปาก ทำท่าบอກให้ตั้งมั่นเงียบเสียง

“จึ๊ ๆ อย่าเสียงดังไปสิ”

แล้วผู้ชายคนนั้นก็หัวเราะด้วยเสียงน่าสะอิดสะเอียน มองมาทางเขาเหมือนต้องการเยาะเย้ยที่ทำให้ตกใจกลัวได้

หลังหัวเราะจนพอใจ คนที่สวมรอยเป็นเงาของตั้งมั่นก็เดิน ออกมาจากกระจก แกวดตาเต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้าย ยืนมือ ออกมาหวังจะบีบคอ นักร้องหนุ่มให้ตายลงตรงนั้น

ยังไม่ทันที่ตั้งมั่นจะได้วิ่งหนี ร้องขอความช่วยเหลือ หรือ กระทั่งรวบรวมแรงเฮือกสุดท้ายเพื่อลุกขึ้นสู้ เขาก็สิ้นสติไปเสียก่อน

“หรือเราควรพาน้องไปโรงพยาบาลดีวะเคเจ”

“นั่นดี ตัวแม่งเย็นไปหมด นึกว่าศพ”

“เฮ้ย พี่ตั้งพื้นแล้วพี่”

ตั้งมันเริ่มได้สติ ในหูได้ยินเสียงคนกลุ่มหนึ่งกำลังพูดคุยกัน โดยมีชื่อของเขารวมอยู่ในบทสนทนา

เปลือกตาหนักอึ้งค่อย ๆ กะพริบ เปลี่ยนภาพขุ่นมัวให้ชัดเจนขึ้น จนมองเห็นว่าพี่ ๆ โพรดิเวเซอร์ทั้งสองคนพร้อมทั้งจอมและนัท กำลังนั่งมุงอยู่รอบเตียง ทั้งยังปรนนิบัติพัดวี ขยับกระปุกยาตามสีเขียวไปมาอยู่บริเวณปลายจมูกของเขา

“อ้าว ค่อย ๆ ลุก” เคเจประคองคนป่วยให้ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ตั้งมันกวาดตามองโดยรอบ จำได้ว่าเป็นห้องพักชั่วคราวสำหรับใครก็ตามที่ต้องทำงานจนถึงดึกดื่นและอาศัยหลับนอนที่สตูดิโอ “กูโทร. บอกพี่แต่จะให้ลดงานมึงแล้ว มึงควรพัก”

“ใช่ ส่วนเพลงพร้อมเมื่อไหร่ค่อยกลับมาอัดใหม่ อย่าหักโหมเลยนะตั้ง” ฮาร์ปพูดเสริม

“เกิดอะไรขึ้นพี่” ตั้งมันยังประมวผลผลได้ไม่เต็มร้อย จำได้ว่าภาพสุดท้ายที่เห็นคือผู้ชายคนนั้นกำลังจะก้าวเข้ามาทำร้าย จากนั้นเขาก็ไม่มีโอกาสเห็นอะไรอีกเลย

“พวกกูได้ยินมึงร้องเสียงดังในห้องน้ำเลยรีบวิ่งไปดู เห็นมึงนอนกองอยู่ที่พื้น” เคเจเฉลย สีหน้าเป็นห่วงเป็นใย

“ไปหาหมอตรวจสุขภาพบ้างนะพี่” จอมว่า

“เห็นด้วย พี่จะรีบตายไม่ได้นะ พี่ยังไม่มีเมียเลย” นัทกระโจนหลบเท้าของตั้งมันที่กระตุกอย่างแรงจนเกือบจะเสยปลายคาง

“ไอ้นี่” อ่อนแรงก็จริง แต่ตั้งมันยังมีแรงมากพอที่จะชี้หน้าหนุ่มรุ่นน้อง ทำปากขมขมบิบบอกว่า *ฝากไว้ก่อน*

“มึงรู้สึกโอเคขึ้นบ้างหรือยัง”

“ผมโอเคแล้วครับพี่เคเจ ขอขอบคุณทุกคนมาก”

ตั้งมั่นส่งยิ้มแก้ม ๗ ให้สีหนุ่มแทนการยืนยันว่าสภาพร่างกายเขาดีขึ้นมาก ส่วนสภาพจิตใจนั้นกว้างไกลไม่มั่นคงแค่นั้นมีเพียงเขาที่รู้

หนุ่มคิวบากเอ่ยลาทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องในสตูดิโอก่อนจะเดินออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอก เต็มน้ำตาลเข้าสู่ร่างกายด้วยการดื่มน้ำหวานสีชมพูที่ฮาร์ปซงให้ทีเดียวจนเกลี้ยง ขว้างแก้วกระดาษลงถึงขยะ ก่อนจะเปิดประตูรถแล้วทิ้งตัวลงบนเบาะอย่างแรง

“เฮ้อ” ตั้งมั่นถอนใจเสียงดัง พยายามเรียกขวัญที่เตลิดหนีหาย เพราะสิ่งที่พบเจอในห้องน้ำให้กลับมา

คำถามเดิมวนเวียนอยู่ในหัว

นี่เขาถูกผีหลอกกลางวันแสด ๗ จริงหรือ

ตั้งมั่นกำมือแน่น จะว่ากลัวก็กลัว จะว่าโกรธก็โกรธ

หาเหตุผลไม่ได้ว่าทำไมไอ้เรื่องบ้า ๆ นี่ต้องมาเกิดกับเขา หากเป็นผีมาตามจองเวรกันจริงก็อยากจะรู้แน่ว่าเขาเคยไปทำอะไรให้เจ็บช้ำน้ำใจ

“ผีเหรอ เอาสิวะ มาสู้กันสักตั้ง”

ปากเก่งไปอย่างนั้นเองตามประสาตั้งมั่น เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการสู้กับผีมันต้องสู้ยังไง และจะเอาอะไรไปสู้ เท่าที่เจอวันนี้ก็เล่นเอากลัวตัวสั่นจนเป็นลมเป็นแล้ง ดีที่หัวไม่ฟาดพื้นห้องน้ำตายไปเสียก่อน

“พี่จะรีบตายไม่ได้นะ พี่ยังไม่มีเมียเลย”

ลุ่ม ๆ ประโยคเด็ดของนัทก็ลอยเข้ามาในหัว และเขาเห็นด้วยกับรุ่นน้องทุกคำ

ตั้งมั่น อนันต์เกียรติยศ จะมาตกม้าตายกับเรื่องซี้หมูซี้หมาแบบนี้ไม่ได้ คนรักสักคนยังหาไม่ได้เลย

เขาครองตัวเป็นหนุ่มโสดมาเกือบสองปีแล้ว ก่อนหน้านี้นี้มัว

แต่วิ่งตามความฝันบนถนนสายดนตรี ทำให้ยุ่งจนไม่มีเวลาหา
ความอ้างว้างเดียวดายเป็นอย่างไร เขาเกือบลืมไปแล้วด้วยซ้ำ

ที่น่าแปลกที่พักหลังมานี้เขากลับรู้สึกเหงาเป็นบางครั้ง
ทั้ง ๆ ที่งานยุ่งกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ในวันที่เหนื่อยล้า เขาอยากมีใครอีกคนมานอนกอดก่ายร่วม
เตียง อยากมีเพื่อนคู่ใจร่วมโต๊ะอาหาร กินข้าวและหัวเราะไปพร้อม ๆ
กัน อยากมีคนคอยให้กำลังใจในวันที่เขาพยายามใช้ชีวิตอย่างเต็มที่
แล้ว แต่ผลลัพธ์กลับไม่เป็นดังหวัง

จะโทษใครได้หากไม่ใช่ใครคนนั้น คนที่ทำให้เขาเกิดอยาก
สละโสดขึ้นมา

ใบหน้าเคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นผ่อนคลายขึ้น คิ้วขมวดมุ่น
ค่อย ๆ ขยับออกจากกันเมื่อนึกถึงความน่ารักที่เดินมาชนเขาอย่าง
จัง

ใครก็ไม่รู้...

ไม่รู้จักชื่อเสียงเรียงนามด้วยซ้ำ แต่แค่เห็นหน้าก็รู้ได้เลยว่าชื่อ
ต้องเพราะ นิสัยก็คงจะน่ารักเหมือนหน้าตา

จู่ ๆ ตั้งมั่นก็มีรอยยิ้มบางประดับบนใบหน้า เพียงได้วาดภาพ
ใครบางคนในความคิดก็เหมือนกับได้ปลดปล่อยความวิตกกังวลที่มีทิ้ง
ไป แปลกใจเหลือเกินที่ไม่เคยลืมหน้าคนที่เจอกันเพียงครั้งเดียว
แถมยังผ่านมาแล้วตั้งหลายเดือน

เสียงแฉ่งเตือนข้อความดั่งขัดคนกำลังเพื่อพก หยิบขึ้นมาดู
ก็พบว่า เป็นข้อความจากแล้ว ผู้จัดการส่วนตัว

Taew : มีคนมาคอมเมนต์ใจเมตีแกอีกแล้ว 5:23 PM

Taew : จะให้พี่จัดการเลยไหม 5:23 PM

ใบหน้ายิ้มแย้มแปรเปลี่ยนกลับไปเป็นเคียดขี้งอีกหน ตั้งมั่น

ถอนใจยาวเหยียด ความว้าวยังไม่ทันหาย ความควายก็เข้ามาแทรก
เสียแล้ว

นักร้องหนุ่มเปิดดูภาพสกรีนชอตจากตัว เห็นชื่อแอกเคานต์
ของบุคคลที่ต่อว่าเขาได้เพลงเพลงของเราแล้วก็ไม่รู้สึกละอายใจอะไร
เพราะมันดำเนินมาแบบนี้เกือบสัปดาห์แล้ว

*PPK1408 : สงสารแฟนคลับ คงจะไม่รู้เลยสินะว่าศิลปินที่
ตัวเองรักเป็นพวกหัวขโมย*

นั่นเป็นข้อความแรกที่ตั้งมั่นได้รับจากแอกเคานต์นี้ ตอนนั้น
เขาไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก นึกว่าเป็นแค่เกรียนคีย์บอร์ดหรือใครสักคนที่ไม่
ชอบเขา แฟน ๆ เองก็ไม่ได้สนใจจะชดช้อย บางคนถึงขนาดช่วยไล่
เจ้าของข้อความให้ไปป่วนไกล ๆ

PPK1408 : เคลมเก่ง แน่จริงใช้ความสามารถตัวเองสิ

สองวันถัดมาข้อความใหม่จากแอกเคานต์เดิมก็ถูกทิ้งเอาไว้
เนื้อความไม่ต่างจากเดิมคือเขาไปแย่งเอาของของใครสักคนมา
ใครคนนั้นเริ่มถูกแฟนคลับของเขาโจมตีหนักขึ้น หว่าพุดจา
ไร้สาระ ปลุกปั่น หิวแสง
และเจ้าตัวก็ตอบโต้ด้วยการทิ้งข้อความใหม่ไว้ให้อ่าน

*PPK1408 : ออกมารับผิดชอบการกระทำของตัวเอง ไม่อย่าง
นั้นผมจะแจ้งความ*

ข้อความที่สามยังคงไม่กระจ่างว่าเขาไปทำอะไรให้ ยิ่งคลุมเครือ
ก็ยิ่งถูกทวิ์รัง แฟนคลับของเขาถล่มเจ้าของแอกเคานต์นั้นจน

ละทะเล แถมยังยุให้เขาฟ้องเสียให้เข็ด
ตั้งมันไม่คิดฟ้องร้องให้เสียเวลา เพราะตอนนั้นเขายังนึก
ไม่ออกด้วยซ้ำว่าหมอนั้นพูดถึงอะไร
ทว่าวันนี้เขาได้รู้แล้ว...จากคอมเมนต์ล่าสุด ๗ ร้อน ๆ

*PPK1408 : ที่บอกว่าเขียนเพลงเองนะ แน่ใจแค่ไหนหรือ
ไอ้ตั้ง*

*ไอ้ตั้ง? ไอ้บ้านี้มันใครวะ รู้จักกันหรือก็เปล่า อยู่ดี ๆ มาจิกหัว
เรียกเขาราวกับสนิทสนมกัน แบบนี้มันใช้ได้ที่ไหน...
แล้วไอ้เวรนี้มันรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ได้เขียนเพลงนี้เอง*

ทูนาหวัน

“โห น่อกินจ้งแม่”

“น่อกินก็กินให้มันเยอะ ๆ ดูซิเนี่ย แก้มตอปลงตั้งเท่าไร? ไม่รู้ อยู่คอนโตคนเดียวได้กินอะไรดี ๆ บ้างหรือเปล่า แล้วกับข้าวที่แม่ทำ ไปให้เน่าคาตู้เย็นไปหรือยัง คงไม่ได้แตะเลยลืทำ ทำแบบนี้แม่น้อยใจนะตั้ง”

นักร้องหนุ่มนั่งอ้าปากหวอหลังโดนสวนเป็นชุด แต่ชมว่าอาหารที่แม่เตรียมไว้ให้จนเต็มโต๊ะมันน่ากิน ไหงคุณราตรีเขาเลี้ยงมาจบที่ ‘แม่น้อยใจนะตั้ง’ เสียได้

ตั้งมันหันไปมองหน้า *รักมัน อนันต์เกียรติยศ* หรือ*รัก* น้องชายที่กำลังเรียนมหาวิทยาลัยปีสี่ ส่งสัญญาณ SOS ผ่านทางสายตาวางหวังจะได้รับความช่วยเหลือ แต่นอกจากรักจะไม่ช่วยแล้วยังแอบหัวเราะคิกคักจนเขาเช่นเขี้ยว

เมื่อน้องชายไร้ประโยชน์ เขาเลยต้องหาข้ออ้างประจบประแจงแม่ด้วยตัวเอง

“โธ่แม่ น้อยใจอะไรเล่า ตั้งกินข้าวแม่เกลี้ยงตู้ไปตั้งนานแล้ว”

“ให้มันจริงเถอะ”

“จริง!”

ราตรีมองลูกชายคนโตอย่างคาดโทษไม่แน่ใจนักว่าคำยืนยัน เชื่อถือได้มากน้อยแค่ไหน ทว่าถึงกระนั้นเธอก็ไม่คิดต่อความยาวสาวความยืด เริ่มลงมือกินมื้อค่ำกับลูก ๆ ทั้งสองคน

ตั้งมันบึ่งรถกลับมาหาแม่กับน้องชายหลังการอัดเพลงล้มเหลว ไม่เป็นท่าด้วยเหตุผลสองข้อ ข้อแรกคือเขาไม่ได้กลับบ้านพักใหญ่แล้ว ส่วนเหตุผลอีกข้อ...

เขาต้องการปรึกษาผู้เป็นแม่เรื่องการสะเดาะเคราะห์ แก่เคล็ดทำบุญอุทิศส่วนกุศล หรือพิธีกรรมทางความเชื่ออะไรก็ตามที่มันจะสามารถหยุดเรื่องบ้าบอที่กำลังเกิดขึ้นกับเขาได้

มาถึงขั้นนี้แล้ว แม่แนะนำให้ทำอะไรก็คงต้องเอออออกห่อหมก

วันนี้ราตรีเจริญอาหารเป็นพิเศษ หัวอกคนเป็นแม่อึมอึมไม่น้อยที่ได้ร่วมโต๊ะพร้อมหน้าพร้อมตา ทั้งที่ครอบครัวอนันต์เกียรติยศก็เหลือสมาชิกกันเพียงสามคนเท่านั้น แต่กว่าจะได้กินข้าวด้วยกันที่ข้างเป็นเรื่องยากเย็น

เธอลอบสำรวจใบหน้าลูกชายคนโตอย่างเงิบเงียบประหว่งมืออาหาร เมื่อครู่อาจจะพูดที่เล่นที่จริงเรื่องใบหน้าอันซุบผอมของตั้งมัน ทว่าเธอรู้สึกแบบนั้นจริงๆ

เหลือบเห็นดวงตาขุ่นมัวและคล้ำหมองคู่นั้นของลูกชายที่ไรก็ทำเอาใจคอไม่ค่อยดี

แต่ตั้งมันก็คือตั้งมัน จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรลูกชายคนนี้ยังแสดงออกเหมือนไม่มีอะไรต่อสิ่งใดเสมอ แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังสามารถต่อปากต่อคำกับน้องชายได้เป็นปกติ

เป็นแบบนี้ทุกครั้งที่พี่น้องได้กินข้าวพร้อมกัน

“ช่วงนี้งานเป็นไงบ้างพี่ โอเคไหม” รักถามพี่ชาย ฟังเดิน ๆ คล้ายว่าห่วงใยกันเสียเต็มประดา ทว่านั่นเป็นเพียงฉากบังหน้า

เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ เพราะมือของรักกำลังตีเนียนเอื้อมไปจิ้ม
 น่องไก่ทอดชิ้นสุดท้ายในงานกลาง

ราตรีมองงานน่องไก่ทอดที่เคยมีอยู่สี่ชิ้นแล้วแอบยิ้ม เธอจะ
 เอาว่าให้ลูกชายแบ่งกันกินคนละสองชิ้น แต่เจ้าคนเล็กดันพาดเรียบ
 ไปแล้วสาม และกำลังจะขโมยชิ้นสุดท้ายไปกินหน้าตาเฉย

เธอมองตั้งมั่นและลุ้นว่าทุกอย่างจะจบลงอย่างที่เธอคาดการณ์
 เอาไว้หรือไม่

“หนัก แต่เดียวได้พักแล้วละ” คนพี่ทำที่ตอบก่อนจะดับฝัน
 น้องชายด้วยการจกน่องไก่ชิ้นสุดท้ายมาวางในงานตัวเอง ตบท้าย
 ด้วยการยกคิ้วปากสองทีใส่รักมัน เย้ยหยันให้เจ็บใจกันไปข้าง

“ไอ้พี่ตั้ง!” รักขึ้นเสียง ทำท่าเหมือนจะใช้ล้อมทิ่มพี่ชายเพราะ
 โกรธที่ดันเสียเหลี่ยม

“ทำไม มึงไม่คิดจะแบ่งไขมันให้คนอื่นบ้างเลยดิรัก เดียวนี้
 สาว ๆ เขาชอบผู้ชายหุ่นหมักกินสินะ”

“ไอ้พี่ตั้ง!!” รักพูดคำเดิมเป๊ะแต่เสียงดังขึ้น “ไม่กินก็ได้วะ”

ตั้งมั่นหัวเราะจนไหลล้น ส่วนราตรีส่ายหน้าปลง ๆ

เลี้ยงลูกชายมาयीสิบห้าปีกว่า ไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมตั้งมั่น
 มันถึงได้ชอบกวนโมโหน้องชายนัก ในเมื่อสุดท้ายแล้วเรื่องราวก็จบ
 อีกรอบเดิมอยู่ดี

น่องไก่เจ้าปัญหาเปลี่ยนไปอยู่ในงานรักมันเป็นทีที่เรียบร้อย

เข้าเหย่น้องชายพอกดมปากหอมคอค สุดท้ายก็ยอมลงให้อยู่
 วันยังค่ำ ด้วยรู้ว่ารักมันโปรดปรานไก่ทอดเสียยิ่งกว่าอะไร

ด้านรักมันนั่นแบ่ปาก ทำเมินความเสียสละนี้ไม่กี่วินาที ก่อน
 จะหยิบมันขึ้นมาจกกร่วม ๆ อย่างเอร็ดอร่อยเมื่อพี่ชายเปลือย

“เฮ้ย! แม่ไม่ต้องลูก ตั้งกวนตีนไอ้รักมันไปอย่างนั้นเองแหละ”

ตั้งมั่นร้องขึ้นเมื่อเห็นว่าแม่ยกตัวขึ้นจากเก้าอี้ เด่าได้ไม่ยากว่าคงจะ
 ทอดไก่เพื่อไว้อีกหลายน่องและกำลังจะเอามาเติมในงานให้เขากิน

“ช่วงนี้ไม่ค่อยมีเวลาออกกำลังกาย เต็มวันอย่างอื่นแทน” ลูกชาย พักกพิศไปยังงานอาหารละลานตาบนโต๊ะประกอบคำพูด พักก หน้าอีกเพื่อยืนยัน

ราตรีเห็นดังนั้นจึงนั่งลงตามเดิม ตักกับข้าวใส่ในจานลูกชาย คนโตที่คนเล็กที่ นั่งมองชายฉกรรจ์ตัวโต ๆ สองคนกินข้าวเหมือน ตายอดตายอยากแล้วอุ้มนใจ

“เมื่อกี้ตั้งบอกว่าจะพักงานหรือลูก”

“ครับ พอดี...มีธุระต้องทำนิดหน่อย แต่แม่ต้องไปกับตั้งด้วย นะ” ตั้งมันตอบ จังหวะการเคี้ยวสะดุดเล็กน้อยระหว่างประโยค

ราตรีขมวดคิ้ว นึกไม่ออกว่าธุระอะไรที่เธอกับลูกชายต้องไป ทำพร้อมกัน คิดอยู่สักพักดวงตาก็เบิกโตขึ้นด้วยความดีใจ

“นี่ตั้งจะไปเปลี่ยนชื่อเป็นอัครอมรินทร์แล้วใช่ไหม” แววดา คนเป็นแม่เปี่ยมด้วยความหวัง

“โธ่แม่ ยังไม่จบเรื่องนี้อีก” ตั้งมันโวย

“ชื่อมงคลนะลูก งานเราอาจจะรุ่งกว่านี้อีกก็ได้”

“โอ้ย ไม่เอาแม่ แพน ๆ เขารู้จักตั้งในชื่อตั้งมันแล้ว ไม่เปลี่ยน แล้ว”

ราตรีเงยบไปก่อนจะถอนใจแข็ง ๆ เมื่อคิดได้ว่าเหตุผลที่ลูกชาย ยกมายันมันฟังขึ้นมากทีเดียว

“แม่มาเอาอะไรกับตั้งนัก ไม่เห็นคิดจะให้ไอรักเปลี่ยนชื่อมั่ง อะ”

รักมันเงยหน้าขึ้นทันควันเมื่อพี่ชายโยนชื้ให้ นัยน์ตาฉาบไป ด้วยความหวาดผวา สายหน้าอีก ๆ บอกพี่ชายว่าอย่าเริ่มเรื่องนี้

“ตั้งรู้ได้ไงว่าแม่ไม่คิดให้รักเปลี่ยนชื่อ” เมื่อสิ้นประโยคของแม่ ตั้งมันก็มองหน้าสองคนที่เหลือด้วยแววดาเป็นประกาย แค่คิดก็สนุก แล้ว

“หรือครับ แม่จะให้มันเปลี่ยนเป็นชื่ออะไร”

“อัครวรินทร์”

“ฮ่า ๆ” ลูกชายคนโตของบ้านอนันต์เกียรติยศหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง ซีนชมแม่ในใจว่าช่างมีความยุติธรรมเหลือเกิน เพราะทั้งสองชื่อไม่น่าพิสมัยพอ ๆ กัน

“แม่! ขอร้องเลย” รักมันประท้วง ถึงคราวส่งสายตาอ่อนวอนขอความช่วยเหลือมาให้พี่ชายบ้าง และแน่นอนว่าตั้งมั่นยิ้มเยาะกลับไป

การตากตาก ใต้เตียง และฟาดฟันกันผ่านสายตาดำเกิดขึ้นเป็นระลอกบนโต๊ะอาหาร ผู้เป็นแม่ปรามจนอ่อนใจ สุดท้ายก็เลือกปล่อยเลยตามเลย ให้สองพี่น้องได้ด่ากันให้หายคิดถึง

“เดี๋ยวจะไปคุยกับแม่หน้าบ้าน มึงล้างจานนะ...อัครวรินทร์” ตั้งมั่นหันไปบอกน้องชายหลังจับมือคำอันแสนอ่อนหวาน

“ทำไมต้องแอบไปคุยกันอะ ให้รู้ด้วยไม่ได้เหรอ แล้วทำไมผมต้องเป็นคนล้าง แล้วผมก็ไม่ได้ชื่ออัครวรินทร์ด้วย!!”

รักมันเอะอะลั่นบ้าน เสียงดังจนผู้เป็นแม่รู้สึกเหมือนไมเกรนจะเล่นงาน ทว่าเสียงนั้นลดระดับลงกว่าครึ่งเมื่อตั้งมั่นวางธนบัตรสีเทาลงบนโต๊ะอาหารหนึ่งใบ

“อะไรวะพี่ คิดว่าผมจะซื้อได้ด้วยเงินหรือไง” เสียงรักมันไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนตอนแรก

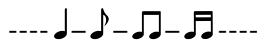
“กุคิดอย่างมากเลยไอ้น้องชาย” ว่าแล้วก็วางธนบัตรสีเทาออกไปอีกหนึ่งใบ

“พี่คิดผิดแล้ว ผมไม่ใช่คน...เห็น...แก่...” ทำยประโยคหายเข้ากลีบเมฆเมื่อตั้งมั่นวางแบงก์พันลงไปอีกหนึ่งใบ สามพันบาทถ้วนสามารถทำให้คนไม่เห็นแก่เงินกลิ่นน้ำลายตัวเองได้ “กระผมจะล้างให้สะอาดเอี่ยมทุกใบเลยขอรับท่านอัครอมรินทร์” รักมันโค้งคำนับเหมือนองครักษ์รับคำบัญชา

“ดีมาก อัครวรินทร์” พี่ชายตบป่าน้องชายปู ๆ

ราตรีหิยกับตัวฝักยาวลวกที่เหลืออยู่ในจานผักแนมขึ้นมาปาดใส่ ลูกชายทั้งสองโทษฐานล้อเลียนชื่อที่เธออุทิศสำหรับหามาเสนอ แต่นอกจากจะไม่สะทกสะท้านแล้ว เจ้าเด็กพวกนี้ยังกระโดดหมุนตัว หลบราวกับหนังจิ้งก่าลึงภายใน เลยเกิดไปถึงการประลองยุทธ์กัน จนเธอหุตาลาย

ตั้งมั่นกับรักมั่นหยอกล้อกันเป็นเด็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่ต่างอยู่ในวัย ผู้ใหญ่แล้วทั้งคู่ กว่าจะแยกย้ายกันได้ก็ทำเอาคนเป็นแม่ปวดเศียร เวียนเกล้า

“อะไรนะ! แล้วทำไมตั้งเพ็งมาบอกแม่เอาป่านนี้”

คิดไว้ล่วงหน้าว่าจะได้เห็นปฏิกริยาแบบไหนจากแม่ ตั้งมั่น ก็ได้เห็น ทุกการแสดงออกเหมือนดั่งเอาภาพที่เขาคาดเดาไว้ใน หัวออกมาฉาย ยิ่งได้ฟังเรื่องราว ดวงตาของคุณราตรีก็ยิ่งเบิกโต สุดท้ายก็จบลงที่ร้องให้พุ่มพ่าย

เพราะรู้อยู่แล้วว่าแม่ต้องตกใจ โมโห และมีน้ำตา ตั้งมั่นจึง หิยบกล่องทีซซุและกระปุกยาดมมาเพื่อ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมต้อง พาแม่ออกมาพูดคุยกันนอกบ้าน เขากลัวว่ารักมั่นจะตกใจไปด้วย

“คือก่อนหน้านี่ตั้ง...ยังไม่แน่ใจ”

ตั้งมั่นไม่ได้โกหก ในคืนวันเกิดที่ได้พบแม่สาวนุ่งโจงกระเบน เขาเมาหนักจนแทบแยกแยะความจริงและภาพมโนไม่ออก เมื่อได้ คิดทบทวนดูแล้วจึงเกิดข้อสันนิษฐานว่าทั้งหมดอาจจะเป็นเรื่องราว ที่แอลกอฮอล์สร้างสรรค์ขึ้น กิ่งไม้นั้นอาจตกลงมาเองตามธรรมชาติ และเขาก็แค่ช่วยที่ดันไปยืนอยู่ตรงนั้นพอดี

เรื่องเจ็บตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นเรื่อยมาก็เป็นไปได้อย่างที่ เกิดจากความประมาทเลินเล่อของตัวเองเท่านั้น ทุกอย่างเป็นเพียง

อุบัติเหตุ

ส่วนเรื่องผันแปรลกประหลาดในแต่ละคืน อาจจะแปลกมาก
แปลกน้อย ดีบ้าง ร้ายบ้าง แต่มันก็เป็นเพียงความฝัน ไม่ใช่ความ
จริง

เพราะไม่เชื่อเรื่องนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ที่ผ่านมาเขาจึงทำเหมิน
เฉย ไม่อยากเก็บมาคิดให้รกสมอง

จนกระทั่งวันนี้...สิ่งที่ได้ยินและได้เห็นมันชัดเจนกว่าครั้ง
ไหนๆ

“ตั้งพักงานนานแค่นี้” ราตรีถามลูกชาย เชื่อสนิทใจว่าตั้งมัน
กำลังมีเคราะห์ สีหน้าของเธอเป็นกังวลแบบปิดไม่มิด

“พู่นี่ตั้งมีงานแฟนไซน์ตอนเย็น หลังจากนั้นจะได้พักหนึ่ง
อาทิตย์”

“นั่นดีเยี่ยมแม่จะพาไปทำบุญที่วัดแถบชานเมืองตอนเช้า แล้ว
จะนัดหมอมาให้พาไปสะเดาะเคราะห์อีกที”

ลูกชายคนโตของบ้านพยักหน้ารับแม่จะยังตะขิดตะขวงใจ
เรื่องเจ้ากรรมนายเวรอยู่ อย่างน้อยเชื่อแบบนี้มันก็น่าจะดีกว่าเชื่อ
ว่าตนกำลังจะเป็นบ้า

“เอาเลยแม่ จะพาตั้งไปสำนักไหนก็ไปเลย แต่ขอเด็ดๆ ชลิ่งๆ
เลยนะ จะปลุกเสกดาบเอกซ์คาลิเบอร์หรือไม้กายสิทธิ์อะไรก็ได้
เอาไว้ให้ตั้งสู้กับผี”

“เจ้าตั้ง! ยังจะมาพูดเล่นอยู่อีก”

ตั้งมันนั่งฟังแม่เทศนาจนหูชา บ่นทั้งน้ำตาว่าทำไมลูกชายถึง
เก็บงำเรื่องราวเอาไว้ตั้งหลายเดือน ระหว่างพูดก็ยื่นมือมาหยิกกัน
จนเขียวเป็นจ้ำๆ เว้นว่างจากการหยิกก็ดึงเขาเข้าไปกอดเป็นพักๆ

“ช่วงนี้ตั้งทำอะไรต้องระมัดระวังให้ดีนะลูก ถ้าเป็นไปได้ก็กลับ
มานอนบ้านบ่อยๆ บ้านเรามีเทวดาปกป้องรักษา แม่เชื่อว่าถ้าตั้งอยู่
ที่นี่ ตั้งจะต้องปลอดภัย”

ราตรีกำชับลูกชายเป็นรอบที่ร้อยเห็นจะได้ ตั้งมั่นต้องยกมือ
สองข้างขึ้นมาเพื่อเบรกแม่เอาไว้

“รู้แล้ว ๆ แม่จะย้ำอีกสักกี่รอบ คินนี่ตั้งนอนบ้านนี้แหละ”

ผู้เป็นแม่ใจชื้นขึ้นเมื่อลูกรับปาก เธอลูบหน้าลูบตาลูกชายไม่
หยุด พร่ำบอกว่าโชคดีแค่ไหนที่ตั้งมั่นไม่เป็นอะไรไป

ฝั่งลูกชายเริ่มไม่แน่ใจแล้วจะว่าคิดถูกหรือคิดผิดที่นำเรื่องนี้
มาบอกแม่ เพราะดูท่าแม่จะจิตตกจนเขานึกห่วงเสียเอง

“ว่าแต่...เทวดาบ้านเรานี่เมื่อก่อนท่านเป็นเจ้าหน้าที่รังวัด
ที่ดินหรือเปล่าแม่ รู้ด้วยว่าต้องคุ้มครองถึงตรงไหน”

“เจ้าตั้ง!” ราตรีฟาดหัวไหล่ลูกชายอย่างแรง “พูดเล่นเข้าไป
เถอะ”

“ฮ่า ๆ หยกออกน่า ไม่อยากให้น้อยด์ ธิบเซ็ดน้ำตาเร็ว เดียวไอ้
อัครวรินทร์มันจะหาว่าตั้งทำแม่ร้องไห้” ตั้งมั่นเลื่อนกล่องทิชชูเข้าไป
ใกล้แม่ ราตรีหยิบขึ้นมาเช็ดคราบน้ำตาป้อย ๆ “แม่ไม่ต้องห่วง ตั้ง
ไม่ยอมตายง่าย ๆ หรือก”

“...”

“ยังไม่ทันมีเมียกับเขาเลย” นักร้องหนุ่มบ่นกับตัวเอง

“ว่าไงนะ”

“เปล่าครับ ปะ เข้าบ้านกัน” ตั้งมั่นประคองมารดาให้ลุกขึ้น
แล้วเดินเข้าบ้านไปพร้อมกัน สองแม่ลูกไม่ได้ล่วงรู้ว่ามิดวงวิญญาน
มากกว่าหนึ่งยืนมองทั้งคู่อยู่นอกรั้วนานแล้ว

--- ♪-♪-♪-♪ ---

ตั้งมั่นกับราตรีตื่นแต่เช้าเพื่อเดินทางมายังวัดแถบ
ชานเมืองให้ทันเวลาพระฉันเพล เมื่อคืนสมาชิกในบ้านพูดคุยกันได้
เสียดิบดีว่าจะมาพร้อมกันทั้งสามคน ทว่าสุดท้ายรักมันดันพ่ายแพ้

ต่อความมั่งงั่ง จึงเหลือเพียงแม่กับลูกชายคนโต

เขาเข้าใจน้องชายดีเพราะเขาเองก็หิวแล้วหิวอีกเป็นรอบที่
ลืบเห็นจะได้

หาวที่ก็โดนแม่ตำว่าไม่สำรวมที่ “ไม่รู้จะต้องหลบไปหาวใน
ห้องน้ำหรืออย่างไรถึงจะเรียกว่าสำรวม

“นี่มันอะไรกันแม่ เยอะแยะไปหมด” นักร้องหนุ่มก้มมอง
สัมภาระในมือ มีทั้งปิ่นโตบรรจุกับข้าว ชุดถวายสังฆทาน พวงมาลัย
ดอกไม้ธูปเทียน ทองคำเปลว ซองปัจจัย อาหารนก และอาหาร
ปลา

“ตามมาเถื่อนำ ถ้ามอยู่นั้นแหละ”

ผู้ชายตัวสูงใหญ่ท่าทางประดักประเดิดเหมือนกับคนห่างวัด
ห่างวาถูกหญิงสูงวัยรูปร่างเล็กลากไปมาที่วัด ช่างเป็นภาพน่าขัน
สำหรับคนมอง

บางคนจำตั้งมั่นได้ก็ส่งยิ้มให้ แต่ส่วนใหญ่แล้วสถานที่แห่งนี้
มีแต่ผู้สูงวัยที่ฝึกไฝ่ธรรมะมากกว่าเสียงดนตรี จึงไม่ค่อยมีใครรู้จัก
นักร้องคนดัง

หนุ่มหล่อถวายเพลพระอย่างเก๋ๆ กังๆ เพราะไม่แม่นเรื่อง
พิธีการ ทั้งชีวิตนี้เข้าวัดนับครั้งได้ บทสวดอะไรก็ไม่รู้จักสักอย่าง ขยับ
ตัวทำอะไรก็ดูจะผิดที่ผิดทางไปหมด

ทางออกจึงง่ายนิดเดียว คือให้คุณราตรีป้อนคำสั่งและเขาก็
แค่ทำตาม

หลังพระฉันเพลเรียบร้อย ราตรีก็พาลูกชายมายังศาลาเปิด
โล่งภายในวัดเพื่อพบกับนักบวชที่ตนเคารพนับถือ กราบนมัสการ
เสร็จ ยังไม่ทันจะได้เริ่มต้นเล่าเรื่องอะไรให้ฟัง พระสงฆ์ที่ชาวบ้าน
เรียกกันติดปากว่า **หลวงลุงอิน** ก็ทักลูกชายขึ้นทันที

“ดวงแข็งดีนี่โยม”

“ผมเหวอครับ” ตั้งมั่นเงยหน้าขึ้นมาถามด้วยสีหน้างงวย

พระรูปนั้นที่เขาเดาว่าน่าจะอายุมากกว่าแม่ของเขาเล็กน้อยพยักหน้า

“หลวงลุงเจ้าคะ คือ---”

“อาตมารู้ว่าโยมราตรีมาด้วยเรื่องทุกข์ร้อนอะไร” พระท่านยกมือห้าม พุดขัดก่อนราตรีจะได้อธิบายเรื่องราว เดิมทีตนไม่ประสงค์ยุ่งเกี่ยวกับชะตากรรมของใคร ทว่าเห็นความทุกข์ร้อนในดวงตาคนเป็นแม่แล้วอดเวทนาไม่ได้ “ลูกชายมีเคราะห์หนัก ก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้จนเขาต้องตามมาทวงแค้น”

ราตรีน้ำตาคลอทันทีเพราะพระท่านพูดเหมือนหมอดูทุกคำราวกับคัดลอกกันมา

“แล้วลูกชายดิฉันไปทำอะไรไว้เจ้าคะ เจ้ากรรมนายเวรตอนนี้ถึงได้มาตามรังควาน” ราตรีถามเสียงสั่น

พระประจำวัดทอดถอนใจก่อนส่ายหน้าเชิงซ้า

“ดวงวิญญาณที่วนเวียนอยู่รอบกายลูกชายโยมไม่ใช่แค่หนึ่งแต่มีถึงสาม” ดวงตาฝ้าฟางของพระอายุมากมองเลยบ่าตั้งมั่นไปทางด้านหลัง นักร้องหนุ่มมองตามแต่ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากศาลาเปล่า ๆ

หลวงลุงประสานสายตากับตาคนอีกคู่หนึ่งซึ่งกำลังมองเข้ามาจากนอกศาลาโดยไม่มีใครล่วงรู้ ท่านเคยเห็นเจ้าของดวงตาคู่นี้มาก่อนแล้ว ที่นี้ เมื่อไม่กี่วันก่อนนี่เอง

คำบอกเล่าจากหลวงลุงอินเล่นเอาราตรีแทบหมดเรี่ยวแรง พุดไม่ออกบอกไม่ถูก

“ผมว่าผมก็ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนนะครับหลวงลุง แล้วเจ้ากรรมนายเวรมาจากไหน”

“มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชาติภพที่แล้วนะโยม”

“เรื่องชาติก่อนก็ให้มันจบที่ชาติก่อนไม่ได้เหอครับ ทำไม่ต้องมาตามตอแยกันด้วย ว่างมากเลยดิ”

“เจ้าตั้ง!! ไม่ต้องพูด” ราตรีเขม่นลูกชายเสียงดัง แถมหยิกสีข้างจนตั้งมันหน้าเหยเก “ปากดีได้พอมันจริง ๆ เจ้าลูกคนนี่” ต่อว่าลูกชายเสร็จก็หันมาทางหลวงลุงอิน “พอจะมีวิธีแก้ไขไหมเจ้าคะ หลวงลุง”

เมื่อพระสูงวัยส่ายหน้า ราตรีก็เริ่มน้ำตาคลออีกหน

“ทุกอย่างเกิดขึ้นตามยถากรรมนะโยม อาตมาก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนักหรอก”

ยิ่งได้ฟังจิตใจของคนเป็นแม่ยิ่งท้อเหี่ยว

“ไม่มีของปลุกเสกอะไรเลยเหรอครบหลวงลุง พวกผ้ายันต์ ตะกรุด น้ำมันพราย ปลัดขิกอะไรแบบนั้น---โอ๊ยแม่ เจ็บ ๆ ๆ”

พูดจากวนพระสงฆ์องค์เจ้ายังไม่จบดีก็ถูกมือเล็ก ๆ ของผู้ให้กำเนิดหยิกต้นแขนอย่างแรงจนร้องโอดโอย

หลวงลุงอินยิ้มมุมปาก

“ขยับมาใกล้ ๆ อาตมานี้” พระสงฆ์ที่นั่งอยู่บนอาสนะงะวักมือเรียกตั้งมันเข้าไปใกล้ “ของแบบนั้นนะอาตมาไม่มีหรอก แต่คิดว่านี่ก็น่าจะพอช่วยได้ระยะหนึ่ง ยืนมือออกมา”

ตั้งมันทำตามคำสั่ง ยืนข้อมือซ้ายให้พระท่านผูกสายสิญจน์ให้ ปากบิรกรรมคาถาเล็กน้อยก่อนจะเป่ามนตร์ลงไป

“ไม่เอาระยะหนึ่งไม่ได้เหรอครบหลวงลุง ขอแบบตลอดชีวิตเลยได้ไหม แบบ Lifetime Membership---โอ๊ยแม่ เลิกหยิกตั้งก่อนมันเจ็บ” ตั้งมันพลิกตัวหนีการประทุษร้ายจากแม่

“เลิกพูดจากวนประสาทได้แล้วเจ้าตั้ง หน้าลืมน้ำขวานยังจะล้อเล่นอยู่ได้”

หลวงลุงหัวเราะ “โยมราตรีไม่ต้องห่วงไป เจ้านี้มันดวงแข็งไม่ตายง่าย ๆ หรอก ตายก็แค่เอามาวัดเท่านั้นเอง”

“นั่นไง หลวงลุงก็กวนตะ...โอเค ไม่ต้องพูดแล้วแม่” ตั้งมันขยับออกห่างจากมือแม่ที่กำลังจะเอื้อมมาบิดหู

“สองแม่ลูกเลิกทะเลาะกันได้แล้ว ถอยไป อาตมาจะพรมน้ำมนต์ให้”

สองขรราวาสกระเถิบถอยหลังเล็กน้อย ประนมมือ ก้มหน้ารับน้ำมนต์จากพระท่าน ตั้งมั่นเก็บความสงสัยไว้ในใจว่าพรมน้ำมนต์มันต้องเปียกถึงขนาดนี้เลยหรือ เขาไม่กลัวถามออกไป กลัวจะถูกแม่หยิกอีก

สองแม่ลูกกราบลาพระท่านก่อนลงจากศาลา ตั้งมั่นรู้ตัวว่าได้กล่าววาจาล้วงเกินไปบ้างจึงเอ่ยขอขมา

ด้านหลวงลุงนั้นโบกมือโบกมือบอกว่าไม่ติดใจอะไร ก่อนจากยังไม่ลืมกำชับให้ตั้งมั่นสวดมนต์ก่อนนอนและใช้ชีวิตอยู่บนความไม่ประมาท

ราตรีกับตั้งมั่นลงมาให้อาหารปลาและนกริมสระน้ำขนาดใหญ่ในวัด สายสิญจน์และน้ำมนต์ไม่ช่วยให้สีหน้าของผู้เป็นแม่ดูดีขึ้นสักเท่าไร เธอโยนอาหารให้ปลาด้วยแววตาเครียดเคร่ง

“แม่จะห่วงอะไร หลวงลุงก็บอกอยู่ว่าตั้งดวงแข็ง สายสิญจน์ก็ได้มาแล้ว น้ำมนต์ก็ได้มาแล้ว ดูดิเปียกซะ นึกว่าสงกรานต์”

“แม่ไม่รู้ว่าตั้งยังล้อเล่นอยู่ได้ยังไง”

ได้เห็นสีหน้าเหมือนเริ่มมีน้ำใจของแม่แล้วตั้งมั่นจึงเลิกยียวนเดินเข้าไปกอดปะเหลาะ

“โอ๊ยๆ เครียดไปก็เท่านั้นแหละคุณราตรี แม่ก็ได้ยินหลวงลุงบอกแล้วว่านี่ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด”

คิดอย่างไรตั้งมั่นก็พูดออกไปอย่างนั้น เขาจนปัญญา ไม่รู้เลยว่าควรรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร คงทำได้เพียงระมัดระวังตัวตามที่หลวงลุงแนะนำก็เท่านั้น

เอาเถอะ ถ้าชีวิตนี้มันจะต้องจบสิ้นเพราะมีจริง ๆ ก็ให้มันเป็นไป

“ไม่ได้หรอก แม่โทร. นัดหมอเผ่าก่อน มันต้องมีทางแก้กรรม

ลี”

ว่าแล้วก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร. ออกอย่างที่ปากพูด ตั้งมั่นไม่รู้ว่าห่มอเฝ้าคือใคร แต่เดาจากบริบทแล้วคงไม่ใช่แพทย์รักษาอาการป่วยตามโรงพยาบาล

แม่เขาคุยโทรศัพท์สักพักก็วางสาย

“อีกสามวันไปนอนโลงต่อชะตา”

“เฮ้อออ” ตั้งมั่นถอนใจยาวเหยียด ไม่คิดเลยว่าในชีวิตนี้จะต้องไปทำสิ่งที่ตนมองว่าหาสาระไม่ได้มาโดยตลอด ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้คัดค้านอะไร ตกลงปลงใจแล้วว่าจะทำก็คงต้องทำ

ไม่ใช่เพราะคาดหวังว่ามันจะช่วยได้จริง ๆ ไม่ใช่เพราะรักตัวกลัวตาย แต่เพราะความสบายใจของแม่ล้วน ๆ

“แต่ตอนนี้เราไปไหว้พระตรงนั้นแล้วเสียดายเขี้ยวเขี้ยวกันหน่อยดีกว่า แม่ขอเช็กดวงเบื่องต้นหน่อย”

เป็นอีกครั้งที่หนุ่มตัวโตถูกแม่ลากไปมา เขามายืนอยู่ภายใต้สิ่งปลูกสร้างที่ดูเหมือนวิหารปน ๆ กับศาลเจ้า เป็นสถาปัตยกรรมแบบไทยผสมจีนที่ดูง ๆ ตรงกลางมีพระพุทธรูปองค์หนึ่งตั้งตระหง่านเป็นพระประธาน รายล้อมด้วยโต๊ะหมู่บูชา แจกันดอกไม้ กระจ่างรูปเทียน มีพานอะไรต่อมิอะไรละลานตา

สองแม่ลูกจูงรูป ไหว้พระ ขอพร ปิดทองคำเปลวที่องค์พระพุทธรูป จากนั้นผู้เป็นแม่จึงหยิบกระบอกเขี้ยวเขี้ยวให้ลูกชาย

“ดวงตั้งขึ้นอยู่กับไม้ง๊ว ๆ นี่จริงหรือแม่” นักร้องหนุ่มพลิกกระบอกเขี้ยวเขี้ยวไปมา ไม่ว่าจะดูอย่างไรมันก็กึกก้องมากในสายตาของเขา กระบอกไม้ไผ่เก่ามากจนกลัวว่าเสี้ยนจะตำมือ

“ตั้งเลิกปากดีสักห้าวันที่เถอะ แม่ขอ นี่เจ้าตั้ง! เบา ๆ สิลูก” ราตรีดีไหล่ลูกชายไม่เบานักเมื่อตั้งมั่นเขย่ากระบอกเขี้ยวเขี้ยวแรงไปจนไม้ตัวร่วงกระจายเต็มพื้น

นักร้องหนุ่มรวบรวมไม้ตัวกลับเข้าไปในกระบอกเหมือนเดิม

ก่อนจะทำตามคำสั่งแม่ที่ว่าให้เอียงกระบอกก่อนแล้วค่อย ๆ เขย่า
ไม้ตีหัวหนึ่งอันค่อย ๆ โฟล่อออกมาและร่วงลงพื้นในที่สุด สีหน้า
ของราตรีดูไม่ตื่นกลัวเมื่อเลขที่กำกับอยู่บนหัวไม้ตีเป็นเลขสี่
“ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะแม่”
“หมอเด่นบอกว่าเลขสี่ไม่ค่อยดี”
“หมอเด่นไหนอีกอะ” นักร้องดังทำเสียงเหม็นเบื่อ
“หมอดูอีกคนนึง”
ตั้งมั่นกลอกตา นึกสงสัยว่าคุณราตรีเขามีหมอดูประจำตัว
กี่คนกันแน่

หนุ่มตัวสูงใหญ่เดินไปยังไม้กระดานที่มีแผ่นคำทำนายแขวน
เรียงราย ดึงใบเชียมซีที่มีเลขสี่กำกับไว้มาอ่าน ยิ่งอ่านก็ยิ่งหน้ามืด
คือขมวด

“เป็นไง ไม่ดีอย่างที่แม่บอกเลยใช่ไหม”

ราตรีเริ่มร้อนใจ แทบอยากจะขยำกระดาดในมือลูกชายทิ้ง
แล้วบอกให้เสียดเชียมซีใหม่อีกรอบ

ทว่า...

“เปล่าแม่ ตั้งแต่แปลไม่ออก” ราตรีหมดคำพูด เจ้าลูกชาย
คนนี้มันขยันทำให้ตกใจเสียจริง “ไอ้ตุนาหงันนี่...แปลว่าอะไร”

“หือ ไหนแม่ขอดูหน่อย”

เมื่อผู้เป็นแม่หยิบใบเชียมซีมาอ่านจึงเข้าใจว่าลูกชายข้องใจ
ตรงไหน

ใบที่สี่ มีเคราะห์ เพราะกรรมหนัก

หากประจักษ์ ภัยร้าย ให้หลีกหนี

ระวังตัว แลใจ ไว้จึงดี

ประคองชีพ ซีวี ให้ยาวนาน

เจ้าของดวง จักประสบ พบบอดชู้

ได้ร่วมเรียง เคียงคู่ ตุนาหงัน

พบพานรัก ทักทาย ในเร็ววัน

ได้ผูกพัน ฉันทมิตร สนิทใจ

ราตรีทอดถอนใจเพราะเจ้าลูกชายดันมองข้ามคำเตือนว่าให้
ระมัดระวังตัวไปอย่างสิ้นเชิง มัวแต่ไปจดจ่ออยู่กับคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ

“ก็ประมาณว่า...คุณั้นคุณหมาย”

“เซ็ด! โบนี่ต้องแมนแน่ๆ ถึงว่า เห็นแวบแรกก็รู้เลยว่าซด้าง”
ตั้งมั่นกลับลำหวัทิมจนผู้เป็นแม่ส่ายหน้าระอาใจ

เธอจ้ำจี้จ้ำไชแทบตายเรื่องเคราะห์กรรมแต่เจ้าลูกชายดันไม่เคยเชื่อ พอเซียมซีบอกว่าจะได้พบเนื้อคู่ดันบอกว่าแมน

“ทำไม ช่วงนี้มีเล็งๆ ใครไว้อยู่หรือ” ราตรีเสียบเคียงถาม เมื่อ
ลูกชายยิ้มมุมปากเธอจึงซักต่อ “ใคร ไนวงกรหรือเปล่า น่ารักไหม
ชื่ออะไร”

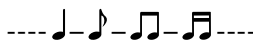
ใบหน้าของใครบางคนปรากฏในความคิดอีกครั้ง และทุกอย่าง
เป็นไปตามกระบวนการเดิม คือเมื่อได้คิดถึงรอยยิ้มก็ตามมาอย่าง
ห้ามไม่อยู่

“น่ารัก” ตั้งมั่นตอบแม่ “แต่ไม่รู้ว่าชื่ออะไรเหมือนกันแม่”

“อ้าว ชอบเขาทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ชื่อเขาเนี่ยนะ”

“ก็...ทำนองนั้นแหละ”

เจ้าลูกชายดึงแผ่นเซียมซีกลับไป ก่อนจะพับเก็บใส่กระเป๋า
กางเกงเสียเรียบร้อย ทำหน้าเพื่อฝันจนราตรีห่มันได้ เธอได้ยินเจ้า
เด็กนี่พิมพ์ว่าต้องแมนๆ สลับกับตุนาหงันๆ อะไรก็ไม่รู้ตลอดทาง
กลับบ้าน

หลังส่งแม่กลับบ้านเสร็จสรรพ นักร้องหนุ่มก็รีบขับรถ
มายังห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองเพื่อร่วมงานแฟนไซน์ งานนี้ไม่

สามารถยกเลิกได้เพราะระยะเวลากระชั้นชิดเกินไป อีกทั้งสัญญา
ระบุไว้ชัดเจนว่าหากยกเลิกต้องชดเชยค่าเสียหายให้ทางผู้จัดและ
สปอนเซอร์เป็นจำนวนมหาศาล

“สวัสดิ์ศรีบริษัปกวาง” ตั้งมั่นเดินคู่มากับแต่ผู้จัดการส่วนตัว
มาถึงห้องแต่งตัวก็ยกมือไหว้วาง ทรานส์เจนเดอร์ สาวสวยผู้ดำรง
ตำแหน่งช่างแต่งหน้ามือทองของวงการ

“สวัสดิ์ศรีคะน้องตั้ง คุณพระ! ได้ตานี้คือบททดสอบความเก่งกาจ
ในวิชาชีพของพี่หรือยังไคะ” กวางยกมือทาบอก

“ขอโทษที่ครบพี่กวาง ช่วงนี้พักผ่อนน้อย” ตั้งมั่นยิ้มแหย
พร้อมให้เหตุผลแบบกว้าง ๆ ไม่ได้เจาะจงว่าพักผ่อนน้อยเพราะ
อะไร

กวางจัดให้ตั้งมั่นนั่งหน้ากระจกบานใหญ่ เริ่มต้นแปลงโฉม
นักร้องหนุ่มด้วยการเช็ดทำความสะอาดผิวหน้า ลงครีมบำรุง ตาม
ด้วยเครื่องสำอางเป็นอย่างสุดท้าย

เมื่อได้ส่องพินิจลู่ของตัวเองในกระจก ตั้งมั่นถึงได้รู้แจ้ง
แก่ใจว่าทำไมในโลกนี้ถึงต้องมีอาชีพช่างแต่งหน้า กวางสามารถ
เปลี่ยนคนนอนน้อยให้กลายเป็นคนรักสุขภาพที่ดูเหมือนออกกำลัง
กายทุกวันด้วยเครื่องสำอางเพียงไม่กี่อย่าง

ตั้งมั่นไหว้ขอบคุณกวางก่อนจะไปสมทบกับแต่และทีมงาน
เพื่อรับรีฟครั้งสุดท้าย

งานแฟนไชนี่ในวันนี้ถูกจัดขึ้นแบบเอกซ์คลูซิฟ บรรดาทีอป-
สเปนเดอร์หรือผู้ที่ใช้จ่ายไปกับสินค้าของแบรนด์มากที่สุดภายใน
ระยะเวลาที่กำหนดจำนวนหนึ่งร้อยคนจะได้รับภาพโปสเตอร์ของ
ตั้งมั่นซึ่งไม่มีจัดจำหน่ายที่ไหนอีก โดยศิลปินจะจดปากกาเซ็นให้
แบบสด ๆ และยื่นให้แฟน ๆ ที่เดินขึ้นมารับบนเวทีเองกับมือ

“งานวันนี้ไม่มีอะไรมาก มาเร็วจบเร็ว ร้องเพลงเดียว สัมภาษณ์
อีกนิดหน่อย ขาของให้ลูกค้า เซ็นโปสเตอร์ร้อยใบ ถ่ายรูปกับ

แฟนคลับ แยกย้าย มีอะไรสงสัยใหม่ตั้ง” แล้วพูดรัวเร็ว จบด้วยการ
เล็กคิ้วรอฟังคำตอบจากศิลปินในสังกัด

“ไม่มีครับพี่”

“โอเค จบงานนี้จะได้พักละ สู้ๆ”

เมื่อการบริฟงานจบลง ก็ถึงเวลานับถอยหลังเพื่อเริ่มงาน

เจ้าหน้าที่จัดงานเตรียมเก้าอี้ไว้ให้ผู้เกี่ยวข้องและแฟนคลับ
หนึ่งร้อยคนด้านหน้าเวที ส่วนแฟนคลับคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่ที่อป-
สเปนเดอร์ถูกกันห่างออกไปด้วยที่กั้นเตี้ยๆ

ผู้คนเหล่านั้นสามารถชมการแสดงได้ ถ่ายรูปได้ แต่จะไม่ได้
ไปสแตนด์พร้อมลายเซ็นจากมือของศิลปิน

ตั้งมันส์แดนด์บายอยู่หลังเวที ลีนเสียง MC ประจำงาน
ประกาศเชิญ เขาก็ก้าวเท้าออกมาซบกล่อมบทเพลงไพเราะให้
แฟน ๆ ได้ร้องตาม

แน่นอนว่าเป็นเพลงของเราซึ่งกำลังฮิตอยู่ในขณะนี้

การแสดงไม่มีอะไรติดขัด จากการประเมินตนเอง ตั้งมันส์คิด
ว่าเสียงของเขายังคงทุ้มนุ่มและอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ ต่างจากเสียง
ในห้องอัดเมื่อวานราวฟ้ากับเหว

ศิลปินคนดังไม่รู้ตัวเลยว่าในบรรดาแฟนคลับหนึ่งร้อยคนที่
กำลังเปล็ดเปล็นกับการแสดง มีดวงตากลมโตคู่หนึ่งจับจ้องมาที่เขา
อย่างไกรธเคือง

และแล้วงานก็ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายคือการแจกโปสเตอร์
พร้อมลายเซ็น นักร้องหนุ่มทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยมแม้ร่างกายจะ
ยังเหนื่อยล้าอยู่บ้าง แฟนคลับทุกคนได้รับการดูแลและพูดคุยอย่าง
เท่าเทียม

ทุกอย่างราบรื่นดี...จนมาถึงแฟนคลับคนสุดท้าย

ตั้งมันส์ก้มหน้าเซ็นภาพโปสเตอร์ตัวเองเพื่อเตรียมมอบให้แก่
แฟนคลับที่กำลังจะก้าวขึ้นมabanเวที เกายวบยาบเบื่องหน้าทำให้

เขารู้ว่าเจ้าตัวคงมาถึงแล้ว

ทว่ายังไม่ทันจะได้เงยหน้ามอง กลับได้ยินประโยคหนึ่งดังขึ้น
เสียดก่อน

“ไอ้หัวขโมย”

คิ้วหนาขมวดมุ่น ตามมโละมองจากระดับเอว เลื่อนขึ้นไปถึง
อก ก่อนจบลงที่ใบหน้า

เมื่อได้เห็นว่าใครเป็นเจ้าของประโยคนั้น มือที่กำลังเข็นลงบน
โปสเตอร์ก็หยุดลงพร้อมกับการเคลื่อนไหวของเวลา การหมุนของโลก
ใบนี้และการเต้นของหัวใจที่หยุดตาม

ตั้งมัน อนันต์เกียรติยศ ถามตัวเองซ้ำ ๆ ว่าคนที่แอบซ่อนตัว
อยู่ในความคิดมาตลอดหลายเดือนกำลังปรากฏตัวตรงหน้าเขาจริง
หรือไม่

คนคนนั้น

ที่น่ารัก ๆ

ที่เขาไม่รู้จักชื่อ

ว่าแต่เมื่อก็...พูดว่าอะไรนะ

“คุณมันไม่มีจรรยาบรรณวิชาชีพ จะสารภาพเองหรือจะให้ผม
แฉว่าคุณมันคนไร้ความสามารถ ดีแต่เคลมผลงานคนอื่น” ประโยค
แรกยังไม่ทันกระจ่างดี ประโยคสอง สาม และสี่ก็ตามมา

ตั้งมันสำรวจใบหน้าของแฟนคลับคนสุดท้ายโดยละเอียด
มันใจแล้วว่าเป็นคนคนเดียวกัน เห็นวันนั้นว่าน่ารักแล้ว วันนี้น่ารัก
กว่าเดิมหลายเท่า

ดูเหมือนจะผอมลงนิดหน่อยด้วยไหมนะ

แต่ยังน่ารักอยู่ดี

ต้องขอบคุณพี่กวางที่วันนี้แต่งหน้าให้ชะล่อ

“นี่คุณฟังผมอยู่หรือเปล่าเนี่ย ผมกำลังตำคุณอยู่นะ ยิ้มบ้า
อะไรอยู่ได้” เป่าไม่เข้าใจ เขาฟันคำตำออกมาหลายประโยคแล้ว

แต่คนถูกด่ากลับไม่สะดุ้งสะเทือน ยิ้มเพื่อ ตาลอย รวากับคนสติ
ไม่เต็มเต็ง

“คุณ...” ตั้งมั่นพูดได้แค่นั้น ความตื่นเต้นทำให้อีกหลายคำ
ที่เหลือถูกกลืนลงคอไป

นักร้องหนุ่มคล้ายคนหูดับ เสียงสรรพสิ่งรอบกายดังไม่ถึงโสต
ประสาท เขาจับใจความสิ่งที่อีกฝ่ายพูดไม่ได้เลยเพราะมัวแต่ดีใจ
ที่ได้พบกันอีกครั้ง

ใบหน้าคล้ายคนกำลังเดินเล่นอยู่ในห้างผืนของตั้งมั่นทำให้
แฟนคลับก้ามะลอยิ่งสับสนเข้าไปใหญ่ แต่เมื่อมาคิดดูอีกที อีกฝ่าย
ไม่ตอบโต้ก็ดีเหมือนกัน ไหนๆ ก็ลงทุนขอใบเสร็จจลินค้านี้จาก
เพื่อนๆ เป็นร้อยใบเพื่อใช้ล้างทะเบียนข้างงานแล้ว ขอคำให้สาวแก่ใจ
หน่อยเถอะ

“ไม่มีปัญญาแต่งเพลงเองละสิ ดูหน้าก็รู้ว่ากาก”

สถาปพีประจำเวทีสองคนที่ยืนห่างออกไปเริ่มจะทำท่าอึกแอ
ยักยัน มองหน้ากันด้วยความสงสัยใคร่รู้ พวกเขามีหน้าที่ดูแลความ
ปลอดภัยให้ศิลปิน รวมถึงเชิญแฟนคลับที่คุยกับศิลปินนานเกินไป
ให้ลงจากเวที

แต่ว่าสถานการณ์ตรงหน้าดูเหมือน...ศิลปินจะอยากคุยกับ
แฟนคลับเสียมากกว่า ทั้งคู่จึงสงวนท่าที ยังไม่ลงมือทำอะไร

“ว่าไง จะสารภาพเองหรือให้ผมฉีกหน้าคุณต่อหน้าทุกคน”

“ตุนาหงัน...”

“อะไรนะ” เปาขมวดคิ้วแน่น เริ่มโมโหใ้แก่นักร้องตรงหน้าที่ดัน
พูดจาไม่รู้เรื่อง “ได้ยินที่ผมพูดไหมเนี่ย หงันบ้าหงันบออะไร ประสาท
หรือเปล่า”

“ชื่ออะไร” ตั้งมั่นโผล่ออกไป ร้องใจอยากทราบชื่ออีกคน
จนควบคุมตัวเองไม่อยู่ มือกำปากกาแน่น รอฟังว่านับจากวินาทีนี้
เป็นต้นไป ชื่อใดจะกลายเป็นชื่อที่เขาเรียกไม่หยุดปาก

“ฮะ?”

“คุณซื้ออะไรครับ”

ไม่ว่าคนน่ารักคนนี้จะกำลังพูดอะไรอยู่ ตั้งมั่นคงจะไปติดตามถามไถ่เอาทีหลัง ส่วนตอนนี้ก็อย่ารู้จักซื้อเสียก่อน จะได้ลบล้างคำสบประมาทของแม่ที่ว่าชอบเขาทั้งๆ ที่ไม่รู้รู้จักซื้อไปเสีย